BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

AMANDA QUICK

Autoarea romanelor de mare succes:
AFACEREA, METRESA, RENDEZ-VOUS, SEDUCȚIE, INDIFERENȚĂ,

Amăgire

I.S.B.N.: 973-9343-29-5

Tiparul executat sub comanda nr. 80 262

Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI", București
România

PROLOG

Lumina slabă a lumînării abia putea răzbate prin marea de întuneric ce stăpînea conacul părăsit. Matthias Marshall, conte de Colchester, avea sentimentul că întreaga clădire absorbise în sine chintesența nopții. Avea un aer de mormînt, părea să fie locul unde numai stafiile acceptau să locuiască de bunăvoie.

În timp ce Matthias urca scara, faldurile pelerinei sale lungi se înfășurau în jurul cizmelor pline de noroi. Ridică lumînarea să-și lumineze mai bine drumul. Nu-l întîmpinase nimeni la intrare cînd sosise, în urmă cu cîteva minute, așa că pătrunsese singur în holul cavernos. Acum era convins că nu existau servitori în casă, nici măcar o cameristă sau un lacheu. Fusese nevoit să vadă singur de cal, pentru că nici la grajduri nu-l întîmpinase vreun rîndaș.

În capătul scărilor se opri și privi în jos, peste balustradă, în bezna ce umplea holul de la intrare. Flacăra palidă a lumînării nu izbutea să străbată valurile de întunecime ce sufocau încăperea.

Matthias porni de-a lungul unui coridor sumbru spre prima

cameră din stînga lui. Se opri în fața ușii și răsuci mînerul înțepenit. Cînd o deschise, ușa seoase un scîrțîit ce aducea a disperare. Ridică lumînarea și cercetă odaia cu privirea.

Aducea cu interiorul unui mausoleu.

În mijlocul încăperii se afla un vechi sarcofag din piatră. Matthias cercetă inscripțiile și sculpturile care îl împodobeau. Influență romană, gîndi el. Destul de comune.

Traversă camera spre sicriul ascuns privirii de draperiile de catifea neagră. Cineva scosese capacul. Flacăra lumînării dădu la iveală pernele de catifea din interiorul sarcofagului.

Matthias puse lumînarea pe masă, își scoase mănușile de călărie și le aruncă alături, apoi se așeză pe marginea sicriului și își scoase cizmele.

Cînd termină, se înfășură în faldurile bogate ale pelerinei și se întinse pe pernele din interiorul sarcofagului.

Se crăpase de ziuă, dar Matthias știa că draperiile grele de la ferestre împiedicau razele soarelui să pătrundă în camera întunecată.

Poate că unii oameni și-ar găsi cu greu somnul într-un asemenea mediu sinistru. Matthias știa însă că el nu va avea probleme. Era obișnuit să trăiască în compania stafiilor.

Înainte să închidă ochii, se întrebă din nou de ce oare se ostenise să răspundă la chemarea misterioasei Imogen Waterstone. Dar el cunoștea deja răspunsul la această întrebare. Cu mult timp în urmă jurase. Și cuvîntul dat îl obliga.

Matthias se ținuse întotdeauna de cuvînt. Numai așa avea certitudinea că nu va deveni el însuși o stafie.

1

Matthias fu trezit brutal de țipătul înfricoșător al unei femei.

Vocea unei alte femei, de data asta acră ca merele verzi ale anticului Zamar, întrerupse țipătul înfricoșat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Bess, se auzi dezaprobatoare vocea aceea acră. Chiar trebuie să țipi ori de cîte ori vezi o pînză de păianjen? Este extrem de enervant! Am de făcut o mulțime de treburi în dimineața asta și nu voi răzbi dacă tu țipi la fiecare pas.

Matthias deschise ochii, se întinse, după care se ridică încet din sarcofag. Privi spre ușa deschisă a camerei exact în momentul în care tînăra servitoare se prăbuși leșinată pe dușumea. Lumina slabă care se strecura dinspre coridor, din spatele tinerei, îi confirmă lui Matthias că era dimineața tîrziu. Își trecu degetele prin păr, apoi își netezi barba. Nu era deloc surprins că o speriase atît de rău pe cameristă.

– Bess? se auzi din nou vocea ca de mere acre. Apoi pași ușori pe coridor. Bess, ce Dumnezeu se întîmplă cu tine?

Matthias îşi sprijini o mînă de marginea de piatră a sicriului şi privi cu interes a doua siluetă care apăru în cadrul uşii. Femeia nu-l observă din prima clipă. Îşi concentra toată atenţia asupra cameristei leşinate. Şorţul lung pe care îl purta peste rochia înfoiată nu putea ascunde arcuirea elegantă a spatelui, nici rotunjimea suplă a sînilor. Ţinuta hotărîtă a umerilor trăda o anumită mîndrie interioară şi o atitudine decisă, calităţi adînc întipărite de educaţia primită de această femeie.

Matthias o contemplă fascinat în timp ce ea se apleca asupra cameristei. O studie cu ochi critic, cîntărind diversele părţi ale trupului ei, ca şi cum ar fi evaluat o sculptură zamariană.

Femeia încercase să ascundă, fără succes, sub o mică boneţă, masa voluminoasă a unui păr castaniu-roşcat. Cîteva şuviţe rebele scăpaseră din strînsoare, înconjurîndu-i faţa delicată. Chipul ei era parţial ascuns vederii lui Matthias, ceea ce nu-l împiedică să observe pomeţii înalţi, genele lungi şi nasul drept, arogant.

O faţă dură, frapantă, hotărî el. Sugera spiritul puternic care o anima.

Doamna nu era o copiliţă proaspăt ieşită de pe băncile şcolii, dar nici prea aproape de vîrsta lui. Bine, dar cîţi oameni aveau vîrsta lui? În realitate, el avea treizeci şi patru de ani, dar se simţea bătrîn de cîteva secole. Estimă că Imogen avea cam douăzeci şi cinci.

O privi aruncînd pe covor jurnalul cu coperte de piele şi

îngenunchind nerăbdătoare lîngă cameristă. Nu avea verighetă pe deget. Constatarea îi făcu plăcere. Intui că vocea severă şi atitudinea impunătoare erau strîns legate de aparentul ei statut de fată bătrînă.

Bineînţeles, era o chestiune de gust. Cele mai multe dintre cunoştinţele masculine ale lui Matthias preferau tinerele microase şi dulcege. Totuşi, el preferase întotdeauna ceva mai puternic în chip de desert.

– Ajunge, Bess. Deschide imediat ochii, mă auzi? Imogen scoase o sticluţă cu săruri şi o trecu scurt pe sub nasul cameristei. Nu suport să te aud ţipînd şi miorlăind de fiecare dată cînd deschizi o uşă în casa asta. Te-am prevenit că unchiul meu era un om foarte bizar şi că avem toate şansele să dăm peste cine ştie ce ciudăţenii cînd vom inventaria colecţia de antichităţi sepulcrale.

Bess gemu, întorcînd capul spre covor. Nu deschise ochii.

– Am văzut-o, doamnă. Jur pe mormîntul mamei mele.

– Ce-ai văzut, Bess?

– O stafie. Sau poate că era un vampir. Nu sînt sigură.

– Prostii! decretă Imogen.

– Ce-a fost ţipătul ăla asurzitor? se auzi strigînd o altă femeie din capătul scărilor. S-a întîmplat ceva acolo, Imogen?

– A leşinat Bess, mătuşă Horatia. Cred că este prea mult pentru ea.

– Bess?! Nu prea-i stă în fire. Dinspre coridor se auziră paşi ce anunţau sosirea iminentă a unei alte persoane căreia i

se spusese mătuşa Horatia. Bess este o fată sănătoasă. Nu are obiceiul să leşine la fiecare pas.

– Dacă nu a leşinat, înseamnă că a imitat perfect o femeie înspăimîntată de moarte.

Bess clipi.

– Ah, domnişoară Imogen, a fost îngrozitor. Un corp în sicriul de piatră. *S-a mişcat!*

– Nu fi caraghioasă, Bess.

– Dar am văzut cu ochii mei, gemu Bess din nou, înălţînd capul şi privind neliniştită dincolo de Imogen, în obscuritatea camerei.

Matthias tresări cînd tînăra îl văzu şi ţipă iarăşi. Bess se prăbuşi din nou pe covor cu graţia unui peşte aruncat pe uscat.

Cea de-a treia femeie ajunse pe culoarul din faţa uşii. Era îmbrăcată la fel de practic ca şi Imogen, cu rochie amplă, şorţ şi bonetă. Cu cîţiva centimetri mai scundă decît cea tînără, dar considerabil mai lată în umeri, talie şi şolduri. Părul argintiu era prins în clame sub bonetă. O studie pe Bess prin ochelarii de pe vîrful nasului.

– Ce Dumnezeu a speriat-o pe fata asta?

– Habar n-am. Imogen mai trecu o dată sticluţa cu săruri pe sub nasul cameristei. Bess are o imaginaţie uşor de stîrnit.

– Te-am avertizat că este riscant să o înveţi să citească.

– Ştiu că m-ai prevenit, mătuşă Horatia, dar nu suport în preajma mea o minte sănătoasă lipsită de educaţie.

– Eşti exact ca şi părinţii tăi! Horatia clătină din cap. Ei bine, nu ne va fi de prea mare ajutor dacă va continua să

tresară la orice ciudăţenie din casa asta. Colecţia de bizarerii sepulcrale a fratelui meu este suficientă să bage spaima în oricine.

– Prostii! Colecţia unchiului Selwyn este puţin morbidă, recunosc, dar destul de fascinantă în felul ei.

– Casa asta este un adevărat mausoleu, iar tu ştii bine acest lucru, replică Horatia. Poate că ar trebui să o trimitem pe Bess la parter. Acesta este dormitorul lui Selwyn. Fără îndoială că s-a speriat de sarcofag. Nu înţeleg în ruptul capului de ce a vrut fratele meu să doarmă într-un vechi sicriu roman!

– Este un pat destul de neobişnuit.

– Neobişnuit? Ar da coşmaruri oricărui om dotat cu simţăminte normale. Horatia se întoarse şi privi în obscuritatea încăperii.

Matthias hotărî că venise vremea să se scoale din sicriu. Păşi peste marginea sarcofagului şi trase draperiile negre. Pelerina se răsuci în jurul lui, ascunzîndu-i pantalonii şi cămaşa şifonată în care dormise. Privi cu o resemnare amuzată cum Horatia holbează ochii de groază.

– Pe Dumnezeu din ceruri, Bess a avut dreptate! Vocea femeii se transformă în ţipăt. Este ceva în sicriul lui Selwyn! Cutremurată, făcu un pas înapoi. Fugi, Imogen, *fugi!*

Imogen sări în picioare.

– Ah, nu şi dumneata, mătuşă Horatia! Se întoarse brusc şi privi în camera întunecoasă. Cînd îl văzu pe Matthias stînd în picioare în faţa sicriului, deschise gura, uluită. Dumnezeule mare! Este cineva aici!

– V-am spus eu, doamnă, șopti Bess răgușit.

Matthias așteptă, curios să vadă dacă Imogen va țipa sau va leșina de spaimă.

Imogen nu reacționă însă în nici un fel. În schimb, miji ochii într-o inconfundabilă expresie de dezaprobare.

– Cine sînteți dumneavoastră, domnule, și cum îndrăzniți să le speriați în felul ăsta pe mătușa și pe camerista mea?

– E vampir, murmură Bess abia șoptit. Am auzit vorbindu-se despre ei, doamnă. O să vă sugă sîngele. Fugiți. Fugiți acum, cît mai puteți! Salvați-vă!

– Nu există vampiri, replică liniștit Imogen, fără să privească în jos, la camerista speriată.

– Atunci e stafie. Fugiți și salvați-vă, doamnă!

– Are dreptate, spuse Horatia, trăgînd-o de mînecă. Trebuie să plecăm de-aici.

– Nu fi ridicolă! Imogen își îndreptă spatele și-l privi direct pe Matthias, de-a lungul nasului ei fin. Ei bine, domnule? Nu aveți nimic de spus? Vorbiți sau voi chema autoritatea locală să vă pună în lanțuri.

Matthias se apropie încet de ea, cu ochii țintă la chipul ei. Tînăra îi susținu privirea. Își înfipse mîinile în șolduri și începu să bată din călcîi.

Un inconfundabil sentiment de ceva familiar, aproape o emoție de recunoaștere îi străbătu toată ființa. *Imposibil*. Dar cînd se apropie suficient pentru a vedea limpezimea intensă a ochilor verzi-albaștri ai lui Imogen, precum culoarea apelor ce înconjurau regatul Zamar al insulei pierdute, înțelese brusc.

Dintr-un motiv pe care el nu și-l putea explica, fata îl ducea cu gîndul la Anizamara, legendara Zeiță zamariană a Zilei. Mitica domniță domina tradițiile anticului Zamar și o mare parte a artei sale. Era creatura căldurii, a vieții, a adevărului și a energiei. Puterea ei fusese egalată numai de Zamaris, Lordul Întunericului. Numai Zamaris putea îmbrățișa spiritul ei strălucitor.

– Bună ziua, doamnă. Matthias puse stavilă gîndurilor imaginare și înclină capul. Eu sînt Colchester.

– *Colchester*. Horatia mai făcu un pas speriat înapoi, rezemîndu-se de perete. Privirea i se opri asupra părului lui negru. Înghiți cu greu. Colchester-Cel-Cu-Sînge-Rece?

Matthias știa că ea se uita la șuvița argintie din părul lui. Cei mai mulți oameni o recunoșteau imediat. Prin ea se identificaseră patru generații de bărbați din familia sa.

– Așa cum v-am spus, doamnă, eu sînt Colchester.

Era viconte de Colchester cînd își cîștigase apelativul de *cel-cu-sînge-rece*. Faptul că ambele titluri ale familiei însoțeau același nume dăduse apă la moară bîrfelor din ținut, gîndi el cu amărăciune. Nu fusese nevoit să renunțe la aliterație.

Gura Horatiei se mișca anevoie.

– Ce faceți aici, în Upper Stickleford, sir?

– A venit pentru că eu l-am chemat, spuse Imogen, gratulîndu-l cu un zîmbet orbitor. Trebuie să spun că era vremea să veniți, *my lord*. Am trimis mesajul acum mai bine de o lună. De ce ați întîrziat atît?

– Tatăl meu a murit acum cîteva luni, dar am întîrziat și pentru că am ajuns tîrziu în Anglia. Cînd am sosit, mă așteptau

cîteva probleme urgente, legate de moştenire, care m-au reţinut.

– Desigur. Imogen se simţea stînjenită. Vă rog să mă iertaţi, *my lord*. Condoleanţele mele.

– Mulţumesc, spuse Matthias. Dar nu am fost prea apropiaţi, tatăl meu şi cu mine. Există oare ceva de mîncare la bucătărie? Sînt mort de foame.

Primul lucru pe care îl remarca cineva la contele de Colchester, hotărî Imogen, era şuviţa argintie din părul negru. Ardea ca o flacără albă, rece, din coama neagră, lungă, demodată.

Al doilea lucru remarcabil era privirea. Ochii lui erau mai reci decît şuviţa argintie din păr.

Al patrulea conte de Colchester era măreţ, gîndi ea, făcîndu-i semn să se aşeze pe scaunul din bibliotecă. Ar fi arătat aproape perfect dacă nu ar fi avut ochii aceia. Străluceau pe faţa dură, ascetică, avînd licărul îngheţat, lipsit de emoţie al unei stafii inteligente şi foarte periculoase.

Cu excepţia ochilor săi spectrali, verzi, Colchester arăta exact aşa cum şi-l închipuise. Articolele lui inteligente din *Zamarian Review* reflectau corect inteligenţa sa, ca şi caracterul şlefuit de anii de călătorii periculoase prin insule pline de mister.

Omul care se putea aşeza să doarmă liniştit într-un sarcofag avea nervi de oţel. Exact omul de care avea ea nevoie, gîndi Imogen încîntată.

– Daţi-mi voie, *my lord*, să facem prezentările cum se cuvine. Imogen luă ceainicul, pregătindu-se să toarne. Era atît de emoţionată că îl avea pe Colchester la îndemînă încît abia se putea controla. Cocheta în gînd cu dorinţa de a da pe faţă tot adevărul legat de identitatea ei. Dar prudenţa învinse. La urma urmei, nu putea şti exact cum va reacţiona el, iar în acest moment avea nevoie de deplina lui cooperare. Aşa cum, fără îndoială, v-aţi dat seama, eu sînt Imogen Waterstone. Aceasta este Horatia Elibank, sora regretatului meu unchi. A rămas de curînd văduvă şi a avut bunătatea de a accepta să-mi ţină companie.

– Doamnă Elibank, salută Matthias, dînd din cap.

– Excelenţă. Horatia se trase ţeapănă pe marginea scaunului, îndrăznind să arunce o privire neliniştită, dar hotărît dezaprobatoare spre Imogen.

Imogen se încruntă. Acum, că spaima iniţială trecuse şi prezentările fuseseră făcute, Horatia nu mai avea motive de nelinişte. La urma urmei, Colchester era conte. Mai mult chiar, cel puţin din punctul ei de vedere, el era Colchester de Zamar: distinsul descoperitor al anticului regat insular, de mult pierdut, fondatorul Institutului Zamarian, al prestigioasei *Zamarian Review* şi amfitrionul Societăţii Zamariene. Chiar şi potrivit etichetei rigide a Horatiei, el ar fi trebuit acceptat.

Cît despre ea, Imogen abia se putea abţine să nu-l privească. Nu-i venea să creadă că Colchester de Zamar şedea aici, în bibliotecă, luînd ceaiul ca un om obişnuit.

Nimic altceva nu era însă obişnuit în înfăţişarea lui, gîndi ea.

Înalt, suplu şi cu o constituţie puternică, Colchester emana o viguroasă graţie masculină. Anii de călătorii neobosite în căutarea Zamarului îi şlefuiseră fizicul pînă atinsese această admirabilă înfăţişare, gîndi Imogen.

Cugetă apoi că atributele fizice ale lui Colchester nu erau unice. Văzuse destui bărbaţi musculoşi şi bine făcuţi. La urma urmei, ea locuia la ţară şi mulţi dintre vecinii ei erau fermieri care munceau pe cîmp. Iar dintre ei, unii erau laţi în umeri, cu picioare puternice. În plus, ea nu era tocmai lipsită de experienţă în legătură cu reprezentanţii pe linie masculină ai speciei umane. Mai întîi fusese Philippe d'Artois, instructorul de dans. Philippe era graţios ca o pasăre în zbor. Apoi Alastair Drake. Atletic şi frumos, cu siguranţă că el nu avusese niciodată nevoie de măiestria croitorului ca să-şi pună în valoare ţinuta.

Dar Colchester era complet diferit de aceşti bărbaţi. Forţa pe care o emana nu avea nici o legătură cu umerii largi sau cu coapsele puternice. Radia ca dintr-un miez de oţel inflexibil. Forţa voinţei lui era aproape palpabilă.

Avea, de asemenea, un fel de împietrire care aparţinea mai degrabă lumii umbrelor decît luminii zilei. Era răbdarea împietrită a păsării de pradă. Imogen încercă să şi-l închipuie în ziua aceea în care descifrase în cele din urmă labirintul de sub ruinele cetăţii Zamar şi descoperise biblioteca. Şi-ar fi vîndut sufletul dacă ar fi putut fi alături de el în acea zi memorabilă.

Acum, în bibliotecă, Colchester întoarse capul şi-i aruncă

o privire întrebătoare, uşor amuzată. Parcă i-ar fi citit gîndurile. Pe Imogen o străbătu un val de căldură. Ceşcuţa de ceai tremură pe farfurioară.

Biblioteca întunecoasă era îngheţată, dar Colchester făcuse focul în cămin. Camera, înţesată de tot felul de obiecte funerare bizare, avea să se încălzească curînd.

Îndată ce se convinsese că Colchester nu este nici stafie, nici vampir, Bess îşi revenise şi se retrăsese în bucătăria pustie. Pregăti un ceai şi o gustare rece. Meniul modest consta dintr-o budincă de somon, o altă budincă de grîu şi o bucăţică de şuncă, dar Colchester părea mulţumit şi cu atît.

Imogen spera din tot sufletul ca el să fie cu adevărat mulţumit. Mîncarea nu provenea din dulapurile goale ale conacului. Fusese împachetată într-un coş, dis-de-dimineaţă, şi adusă de cele trei femei pentru a-şi astîmpăra foamea cît timp aveau să inventarieze colecţia lui Selwyn Waterstone. Judecînd după felul aşezat în care Colchester devora tot ce avea dinainte, Imogen se îndoia că va mai rămîne ceva pentru Horatia, Bess şi pentru ea însăşi.

– Desigur, sînt încîntat să vă cunosc, spuse Matthias.

Imogen sesiză brusc că vocea lui avea un efect foarte ciudat asupra simţurilor ei. Emana o forţă puternică, întunecată, subtilă, care ameninţa să o învăluie. O făcea să se gîndească la mări misterioase şi ţărmuri stranii.

– Mai doriţi ceai, *my lord?* îl întrebă ea repede.

– Mulţumesc. Degetele lui lungi, elegante o atinseră uşor cînd primi ceaşca de ceai.

O senzație ciudată apăru în locul în care o atinsese. Străbătu toată mîna, încălzindu-i peste măsură pielea. Ca și cum ar fi stat prea aproape de foc. Se grăbi să lase jos ceainicul ca să nu-l scape din mînă.

– Îmi pare rău că nu a fost nimeni aici să vă întîmpine cînd ați sosit azi-noapte, sir, spuse ea. I-am trimis pe servitori acasă pentru cîteva zile, cît timp mătușa mea și cu mine am termina inventarul. Se încruntă, izbită de un gînd. Sînt sigură că v-am scris să veniți la vila Waterstone și nu la conacul Waterstone.

– Bineînțeles, încuviință Matthias încet. Dar scrisoarea dumneavoastră conținea o mulțime de instrucțiuni. Cred că am uitat cîteva.

Horatia îl fulgeră cu privirea.

– Scrisoare? Ce scrisoare? Doamne, Imogen, trebuie să-mi explici totul.

– Îți voi explica imediat, o liniști Imogen pe mătușa ei. Îl privi preocupată pe Matthias. Nu-i scăpă ironia rece din ochii lui. Ripostă prompt: *My lord,* nu văd nimic amuzant în ceea ce privește scrisoarea mea.

– Nici pe mine nu m-a amuzat în mod deosebit noaptea trecută, recunoscu Matthias. Era foarte tîrziu. Ploua. Calul meu era epuizat. Nu avea nici un rost să pierd timpul căutînd o căsuță cînd aveam la dispoziție imensitatea asta de casă.

– Înțeleg, răspunse Imogen cu un zîmbet. Trebuie să recunosc că arătați remarcabil de proaspăt după o noapte petrecută într-un sarcofag. Mătușa mea și cu mine am spus

adesea că ceea ce înțelegea unchiul Selwyn prin pat era departe de a fi pe gustul celorlalți.

– Am dormit eu în locuri și mai rele, spuse Matthias, servindu-se cu o nouă bucată de șuncă și privind în jur cu o expresie satisfăcută. Am auzit multe povești despre colecția lui Selwyn Waterstone. Realitatea este chiar mai uluitoare decît zvonurile.

Ușor distrată, Horatia îl studie pe deasupra ramelor ochelarilor.

– Cred că știți că fratele meu avea un interes morbid pentru arta funerară și obiectele antice de cult găsite în morminte.

Ochii pătrunzători ai lui Matthias se opriră gînditori asupra sicriului de mumie egipteană rezemat într-un colț.

– Da.

– Acum, toate astea sînt ale mele, spuse Imogen cu mîndrie. Unchiul Selwyn mi-a lăsat întreaga colecție, împreună cu casa.

Matthias îi aruncă o privire cercetătoare.

– Vă interesează arta mortuară?

– Numai cea zamariană, răspunse ea. Unchiul Selwyn pretindea că deține cîteva obiecte zamariene, iar eu sper din tot sufletul să fie așa. Dar ne trebuie timp să le găsim. Făcu un gest larg cu mîna, indicînd noianul de antichități și ciudățenii care umpleau pînă la refuz biblioteca. După cum vedeți, unchiul meu nu excela printr-un spirit organizatoric. Nu s-a obosit niciodată să alcătuiască un catalog cu piesele

colecţiei sale. Poate că există o mulţime de obiecte rare care aşteaptă să fie descoperite în această casă.

– Cu siguranţă, va fi nevoie de multă muncă pentru a le descoperi, spuse Matthias.

– Aşa este. Şi, după cum am spus, am de gînd să păstrez orice obiect pe care îl voi identifica fără dubiu ca fiind zamarian. Restul pieselor le voi oferi altor colecţionari sau poate le voi dona unui muzeu.

– Înţeleg. Matthias îşi sorbea ceaiul studiind cu mai multă atenţie biblioteca.

Imogen îi urmări privirea. Fără îndoială, excentricul său unchi dovedise un gust foarte ciudat în materie de obiecte de cult asociate cu moartea.

Săbii antice şi armuri luate din camere funerare romane şi etrusce erau răspîndite peste tot. Sfincşi, himere, sculpturi ale căror motive erau crocodili, copiate de pe mormintele egiptene, împodobeau mobilierul din încăpere. Statuete şi sticle fumurii, descoperite în monumentele funerare antice, se odihneau acum pe comode. Măşti mortuare macabre priveau lumea de pe pereţi.

Rafturile bibliotecii erau ticsite cu zeci de volume uzate, tratînd despre practicile antice de înmormîntare şi îmbălsămare. Mai multe cutii mari de lemn erau stivuite în colţul îndepărtat al odăii. Imogen nu le deschisese încă şi nu avea habar ce conţineau.

Situaţia nu era mai bună aici decît în camerele de la etaj, toate la fel de pline cu antichităţile funerare pe care Selwyn Waterstone le adunase în întreaga lui viaţă.

Matthias termină de cercetat interiorul încăperii şi se întoarse spre Imogen.

– Ceea ce hotărăşti dumneata să faci cu ciudăţeniile lui Waterstone te priveşte personal. Să ne întoarcem la problema pe care o discutam. Te-ar deranja dacă mi-ai spune de ce ai trimis după mine?

Horatia scăpă un strigăt uşor de uimire. Se uită la Imogen pentru a o auzi dezminţind.

– Nu pot să cred că ai făcut aşa ceva! Pentru Dumnezeu, de ce nu mi-ai spus şi mie?

Imogen îi răspunse cu un zîmbet nepăsător:

– Adevărul este că am trimis după Excelenţa sa cu cîteva zile înainte de sosirea dumitale în Upper Stickleford. Nu eram pe deplin convinsă că el va veni, aşa că nu am considerat necesar să-ţi spun.

– Dar asta este o nebunie! se răsti Horatia. Acum, că trecuse şocul iniţial, părea să-şi fi recăpătat starea de spirit obişnuită. Îţi dai seama cine este acest om, Imogen?

– Bineînţeles că ştiu cine este. Imogen coborî tonul la nuanţa de respect cuvenită. Se numeşte Colchester de Zamar.

Matthias ridică dintr-o sprînceană, dar nu făcu nici un comentariu.

– Aşa cum aţi spus, *my lord*, continuă Imogen, a venit vremea să discutăm esenţa problemei. Dumneata ai fost un bun prieten al unchiului Selwyn. Aşa cred.

– Oare? făcu Matthias. Iată, desigur, o noutate pentru

mine. Nu ştiam că Selwyn Waterstone avea prieteni.

Pe Imogen o trecu un fior de panică.

– Mie mi s-a spus că dumneata îi eşti dator cu un mare serviciu. Unchiul meu susţinea că dumneata ai jurat să i-l faci dacă acest lucru va fi vreodată posibil.

Matthias o privi cîteva clipe în tăcere.

– Da.

Imogen răsuflă uşurată.

– Excelent. Pentru o clipă am crezut că am făcut o imensă greşeală.

– Faceţi multe astfel de greşeli, domnişoară Waterstone? o întrebă Matthias blînd.

– Aproape niciodată! îl asigură ea. Ştiţi, părinţii mei credeau cu toată convingerea în forţa educaţiei. Iar eu am fost educată în spiritul logicii şi al filozofiei, printre altele, încă din leagăn. Tatăl meu spunea întotdeauna că rar poţi face greşeli dacă gîndeşti logic.

– Într-adevăr, murmură Matthias. În ceea ce-l priveşte pe unchiul dumitale, este adevărat că mă simt dator să-mi respect cuvîntul.

– Presupun că este ceva legat de vreun text antic, nu-i aşa?

– Cu ani în urmă, el a descoperit, în timpul călătoriilor sale, o carte grecească foarte veche, spuse Matthias. Cartea conţinea informaţii despre un regat insular pierdut. Aceste informaţii, împreună cu altele pe care le-am descoperit eu însumi, mi-au dat cheia pentru a identifica regatul Zamar.

– Este exact ceea ce mi-a povestit unchiul Selwyn.

– Regret că a murit înainte ca eu să-mi fi putut ţine făgăduiala de a-l recompensa, continuă Matthias.

– Aveţi noroc, domnule, zîmbi Imogen. Aşa cum stau lucrurile, aveţi posibilitatea de a vă ţine promisiunea.

Matthias o studie cu o expresie ermetică.

– Mă tem că nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, domnişoară Waterstone. Nu de prea mult timp mi-aţi declarat că unchiul dumneavoastră a murit.

– Adevărat. Dar în afară de colecţia sa de antichităţi, unchiul mi-a lăsat moştenire această respectabilă promisiune pe care i-aţi făcut-o.

Se făcu linişte. Horatia o privea pe Imogen de parcă nepoata ei înnebunise.

Matthias continua să o privească enigmatic.

Imogen tuşi uşor.

– Unchiul Selwyn mi-a lăsat moştenire şi promisiunea pe care i-aţi făcut-o. Încrucişă braţele la piept. Am de gînd să vă cer să o respectaţi.

– Dumnezeule mare! şopti Horatia. Părea că se resemnase în faţa unei sorţi necruţătoare.

– Mai exact – cum aveţi de gînd să-mi cereţi să respect cuvîntul dat unchiului dumneavoastră, domnişoară Waterstone? întrebă Matthias în cele din urmă.

– Ei bine, în privinţa asta, situaţia este ceva mai complicată, admise Imogen.

– Oare de ce mă surprinde acest lucru?

Imogen păru să nu ia în seamă remarca delo
încurajatoare.

– Îl cunoaşteţi cumva pe lordul Vanneck, sir?

Matthias ezită. Din ochii lui ţîşni fulgerător un dispr
rece.

– Este colecţionar de antichităţi zamariene.

– Şi a fost soţul bunei mele prietene Lucy Haconby.

– Lady Vanneck a murit acum cîtva timp, nu?

– Da, *my lord*. Exact acum trei ani. Iar eu sînt convins
că a fost ucisă.

– *Ucisă?* Pentru prima oară Matthias dădea semne că a
fi surprins.

– Ah, Imogen, doar nu ai de gînd să... interveni Horatia,
dînd capul pe spate şi închizînd ochii, într-un gest de disperare.

– Cred că a fost omorîtă de soţul ei, lordul Vanneck,
continuă Imogen cu convingere. Dar nu am cum demonstra
acest lucru. Cu ajutorul dumneavoastră, domnule, intenţionez
să fac dreptate în acest caz.

Matthias nu spuse nimic. Nici nu-şi luă privirea de pe
chipul lui Imogen.

Horatia îşi revenise însă.

– *My lord,* cu siguranţă că o veţi convinge să renunţe la
acest plan nebunesc.

Imogen o privi sever.

– Nu am de gînd să renunţ ori să aştept. Un prieten mi-a
spus că Vanneck se pregăteşte din nou de însurătoare. Se
pare că a suferit oarecari pierderi financiare.

Matthias ridică din umeri.

– Asta este adevărat. Acum cîteva luni, Vanneck a fost nevoit să vîndă o casă din oraş şi să se mute într-o reşedinţă mult mai mică. Reuşeşte, totuşi, să păstreze aparenţele.

– Sînt convinsă că bîntuie sălile de bal şi saloanele din Londra în căutarea unei moştenitoare bogate. Şi e foarte posibil s-o omoare şi pe aceasta de îndată ce va pune mîna pe averea ei.

– Doamne, Imogen, o certă Horatia, vlăguită. Nu trebuie să faci asemenea acuzaţii. Nu ai absolut nici o dovadă.

– Ştiu că Lucy se temea de Vanneck, insistă Imogen. Şi mai ştiu că Vanneck se purta adesea foarte crud cu ea. Cînd am vizitat-o la Londra, chiar înainte de a muri, Lucy mi-a mărturisit că se teme să n-o omoare într-o bună zi. Mi-a spus că era de o gelozie feroce.

Matthias lăsă ceaşca jos, îşi sprijini coatele pe genunchi şi o privi pe Imogen cu o expresie de îndoială.

– Şi cum ai de gînd să duci la bun sfîrşit planul dumitale, domnişoară Waterstone?

Horatia era de-a dreptul îngrozită.

– Doamne, Dumnezeule, nu trebuie să o încurajaţi, *my lord!*

– Sînt oarecum curios, replică Matthias sec. Mi-ar plăcea să aud detaliile acestui plan.

– Înseamnă că totul este pierdut, murmură Horatia. Imogen se pricepe de minune să-i atragă pe ceilalţi de partea ei.

– Vă asigur că eu nu mă las ușor convins decît de ceea ce cred eu de cuviință, o liniști Matthias.

– Mă rog Cerului să vă amintiți aceste cuvinte curajoase și mai tîrziu, *my lord,* șopti Horatia.

– Mătușa mea se agită uneori peste măsură, *my lord,* spuse Imogen. Nu vă faceți griji, am plănuit totul cu foarte mare atenție. Știu ce fac. Ei bine, așa cum ați remarcat, lordul Vanneck este un extrem de zelos colecționar de obiecte zamariene.

– Și? Gura lui Matthias făcu o strîmbătură, deloc amuzat. Poate că Vanneck se consideră un adevărat expert zamarian, dar în realitate nu face nici o deosebire între un obiect zamarian și crupa unui cal. Pînă și I.A. Stone pare să manifeste o percepție mai corectă.

Horatia lăsă cu zgomot ceașca pe farfurie. Ochii ei se plimbau de la Matthias la Imogen și înapoi.

Imogen inspiră adînc și vorbi stăpînă pe sine:

– Ați polemizat adesea pe marginea concluziilor lui I.A. Stone în *Zamarian Review.*

Matthias se amuza, politicos totuși.

– Ați fost la curent cu micile noastre controverse?

– Ah, da. De cîțiva ani sînt abonată la *Zamarian Review, my lord.* Întotdeauna am considerat că articolele dumneavoastră sînt foarte instructive.

– Mulțumesc.

– Consider însă, de asemenea, că articolele lui I.A. Stone sînt o provocare pentru gîndire, adăugă ea, concomitent cu ceea ce spera să fie un zîmbet neutru.

Horatia se încruntă amenințător:

– Imogen, se pare că ne îndepărtăm de subiect. Nu că aș dori în mod deosebit să ne întoarcem la ceea ce discutam, dar...

– I.A. Stone nici nu a ajuns măcar în Zamar, spuse Matthias printre dinți. Pentru prima oară în dimineața aceea, o sclipire de emoție autentică îi lumină privirea. Nu are informații la prima mînă asupra subiectului și totuși își permite să comenteze și să tragă concluzii de pe urma muncii mele.

– Și cea a domnului Rutledge, se grăbi să adauge Imogen.

Căldura emoției dispăru din ochii lui Matthias la fel de iute cum apăruse.

– Rutledge a murit acum patru ani, în ultima sa călătorie spre Zamar. Toată lumea știe acest lucru. Din nefericire, scrierile sale sînt depășite. I.A. Stone ar trebui să se gîndească mai bine înainte de a folosi aceste scrieri în cercetările lui.

– Eu am avut impresia că scrierile lui I.A. Stone au fost destul de bine primite de membrii Societății Zamariene, replică Imogen timid.

– Recunosc că Stone este familiarizat cu Zamar – în mod superficial. Matthias își permise o mică aroganță plină de grație. Dar acestea sînt genul de cunoștințe pe care oricine le poate căpăta studiind lucrările unui expert bine informat.

– Cum sînteți dumneavoastră, *my lord?* întrebă Imogen, politicos.

– Exact. Este evident că Stone a citit efectiv tot ce am scris eu despre Zamar. După care a avut incredibilul tupeu de

a nu fi de acord cu mine în anumite privințe!

Horatia tuşi discret:

– Hmm, Imogen?

Imogen rezistă impulsului de a continua discuția. Horatia avea dreptate. Ea avea alte priorități.

– Ei bine, să ne întoarcem la Vanneck. În ciuda limitelor lui de natură intelectuală, trebuie să recunoaşteți că este pasionat de arta zamariană. Este un lucru bine ştiut.

Matthias o privea cu aerul că ar fi preferat să continue discuția despre lipsa de cunoştințe a lui I.A. Stone. Se lăsă totuşi atras în comentarea subiectului Vanneck.

– Cumpără orice obiect despre care se crede că ar proveni din anticul Zamar.

Imogen îndrăzni curajoasă:

– Voi fi directă, sir. Se spune că şi dumneavoastră sînteți la fel. Cu singura diferență că dumneavoastră sînteți categoric o autoritate în domeniul artei zamariene. Sînt convinsă că dumneavoastră colecționați obiectele cu discreție şi gust artistic.

– Eu accept sub acoperişul meu numai cele mai rafinate, mai rare şi mai interesante obiecte zamariene. Matthias o privea pe Imogen fără să clipească. Cu alte cuvinte, numai pe acelea pe care le-am descoperit personal. Ce spuneți de asta?

Pe Imogen o ului fiorul înghețat care-i străbătu şira spinării. Puține lucruri îi stîrneau emoții, dar acum, o anume inflexiune în vocea lui Matthias o încremeni. Inspiră adînc.

– Aşa cum v-am spus, nu am nici o dovadă cu care l-aş putea acuza pe Vanneck de crimă. Dar am o datorie față de Lucy şi nu-mi pot permite ca ucigaşul ei să scape nepedepsit. Timp de trei ani m-am străduit să pun la punct un plan în acest scop, dar abia după moartea unchiului Selwyn am descoperit cum aş putea să o răzbun pe Lucy.

– Mai exact, ce anume intenționați să faceți la adresa lui Vanneck?

– Am descoperit o modalitate prin care îl pot discredita în ochii lumii. Cînd voi fi terminat cu el, Vanneck nu va mai putea să vîneze femei nevinovate, aşa cum a fost Lucy.

– Păreți foarte hotărîtă în acest sens, nu?

– Da, *my lord*. Imogen ridică bărbia şi îl înfruntă fără să clipească. Sînt foarte hotărîtă. Am de gînd să-i întind o cursă lui Vanneck, o cursă care îl va ruina din punct de vedere financiar şi social.

– O cursă presupune o momeală, sublinie încet Matthias.

– Corect, *my lord*. Momeala pe care o voi folosi este Marele Sigiliu al Reginei Zamarului.

Matthias o privi împietrit.

– Dumneavoastră pretindeți că aveți acest sigiliu?

Imogen se încruntă.

– Bineînțeles că nu-l am. Dintre toți oamenii, dumneata ar trebui să ştii că sigiliul nu a fost niciodată descoperit. Dar cu puțin timp înainte de dispariția lui, Rutledge a trimis o scrisoare la *Zamarian Review* prin care informa editorii că bănuieşte că s-ar afla pe urmele sigiliului. Se spune că el a

murit în labirintul subteran, căutînd acest obiect care a generat şi Blestemul lui Rutledge.

– Ceea ce este o prostie. Matthias ridică din umeri. Afurisita noţiune de blestem a persistat numai pentru că sigiliul este considerat o piesă foarte importantă. Întotdeauna iau naştere legende în jurul obiectelor de mare valoare.

– Chiar din cercetările dumneavoastră rezultă că sigiliul este lucrat în aur pur şi împodobit cu pietre preţioase, îi reaminti Imogen. Aţi scris că aţi văzut inscripţii cu descrierea lui.

Matthias încleştă fălcile.

– Adevărata valoare a sigiliului constă în faptul că este un obiect lucrat de cei mai rafinaţi artişti ai unui popor dispărut. Dacă sigiliul există, atunci el este de preţ nu pentru că este lucrat din aur şi pietre preţioase, ci pentru ceea ce ne poate transmite despre anticul Zamar.

Imogen zîmbi.

– Vă înţeleg sentimentele, domnule. Mă aşteptam ca dumneavoastră să aveţi o asemenea viziune scolastică asupra sigiliului. Dar vă asigur că un om cu un caracter atît de josnic cum este Vanneck va fi mult mai atras de valoarea financiară a obiectului. Mai ales în situaţia lui actuală.

Matthias scăpă un zîmbet neplăcut.

– Fără îndoială că aveţi dreptate. Dar unde este legătura cu planul dumneavoastră?

– Planul meu este simplu. Voi pleca la Londra împreună cu mătuşa Horatia şi mă voi strecura în cercurile pe care le

frecventează Vanneck. Datorită unchiului Selwyn, am şi banii necesari. Iar mulţumită mătuşii Horatia, voi avea şi legăturile necesare.

Horatia se foi neliniştită pe scaun. Îi aruncă lui Matthias o privire conciliantă.

– Sînt rudă îndepărtată cu marchiza de Blanchford, dinspre partea mamei mele.

Mathhias se încruntă.

– Blanchford călătoreşte în străinătate, nu-i aşa?

– Cred că da, recunoscu Horatia. De obicei. Nu este un secret că marchizul nu suportă viaţa mondenă.

– Din acest punct de vedere, el şi cu mine avem ceva în comun, spuse Matthias.

Imogen ignoră remarca.

– Blanchford îşi face rareori apariţia în timpul sezonului monden. Dar acesta nu este un motiv pentru care mătuşa Horatia şi cu mine să nu participăm.

– Cu alte cuvinte, spuse Matthias, aveţi de gînd să profitaţi de legăturile mătuşii dumneavoastră pentru a pune în practică acest plan nebunesc.

Horatia, cu gura pungită, ridică ochii spre cer. Imogen îl privi furioasă pe Matthias.

– Nu este un plan nebunesc, ci unul foarte ingenios. De multe săptămîni lucrez la el. De cum voi ajunge în cercurile sociale corespunzătoare, voi scăpa o mică aluzie la Marele Sigiliu al Reginei.

Matthias ridică scurt din sprîncene.

– Ce fel de aluzie?

– Voi lansa ideea că, în timp ce inventariam colecția unchiului meu, am descoperit o hartă care conține multe indicii despre locul unde se află Sigiliul Reginei.

– Pe toți dracii! murmură Matthias. Vrei să-l convingi pe Vanneck că deții o hartă inexistentă care l-ar putea duce la un obiect de o valoare fabuloasă?

– Exact.

– Nu-mi pot crede urechilor! Într-un tîrziu, Matthias ceru din priviri ajutorul Horatiei.

– Am încercat să vă previn, *my lord,* murmură bătrîna.

Imogen se aplecă spre el, emoționată.

– Îl voi convinge pe Vanneck că voi dezvălui secretul sigiliului aceluia care va finanța o expediție pentru a-l descoperi.

Mathhias o privi intrigat.

– Şi la ce vă va folosi?

– Nu înțelegeți? Vanneck nu va rezista să nu plece personal după Sigiliul Reginei. Dar, cum nu prea stă bine cu banii, în acest moment, şi cum nu a găsit încă o moştenitoare bogată, îi vor lipsi mijloacele pentru a finanța el însuşi expediția. Iar eu îl voi încuraja să alcătuiască un consorțiu de investitori.

Matthias se uita la ea gînditor.

– Îngăduiți-mi să mă lansez într-o supoziție. Intenționați să-l atrageți pe Vanneck într-o combinație financiară, după care îi veți tăia resursele, nu?

– Ştiam că veți înțelege. Imogen era mulțumită că el înțelesese în cele din urmă inteligența planului său. Exact asta intenționez să fac! Nu va fi prea greu să-l conving pe Vanneck să organizeze un consorțiu pentru subvenționarea expediției.

– Iar după ce el va fi cheltuit banii consorțiului pentru a angaja un echipaj, pentru a închiria un vapor şi a achiziționa echipamentul necesar, dumneata îi vei înmîna o hartă nefolositoare?

– Şi-l voi expedia într-o călătorie fără sens, concluzionă Imogen fără să-şi ascundă satisfacția. Vanneck nu va găsi niciodată Sigiliul Reginei. Iar expediția va eşua cînd se vor termina banii. Membrii consorțiului se vor înfuria. Se va zvoni că s-a produs o fraudă imensă care i-a afectat pe oneştii investitori. Zarvă mare peste mări şi țări. Vanneck nu va mai îndrăzni niciodată să se întoarcă la Londra. Creditorii îl vor vîna ani de-a rîndul. Iar atunci cînd – dacă – se va întoarce, mai mult ca sigur că nu-şi va mai putea relua locul în societate. Şansele lui de a-şi reface averea pe seama unei moştenitoare bogate vor fi aproape inexistente.

Matthias o privea fascinat.

– Nu ştiu ce să spun, domnişoară Waterstone. Cum s-ar spune, m-ai lăsat fără grai.

Am obținut o oarecare satisfacție dacă am reuşit să produc un asemenea efect asupra lui Colchester de Zamar, gîndi Imogen.

– Este un plan inteligent, nu-i aşa? Iar dumneata eşti partenerul ideal pentru mine, domnule!

Horatia încercă să apeleze la raţiunea lui Matthias:

– *My lord,* vă rog să-i spuneţi că este un plan nebunesc, periculos, fără scrupule şi lipsit de raţiune.

Matthias o privi scurt pe Horatia, apoi se întoarse spre Imogen:

– Mătuşa dumitale are dreptate. Planul este toate acestea, ba chiar mai mult.

Imogen împietri.

– Prostii! Cu siguranţă că va da roade. Sînt convinsă.

– Ştiu că voi regreta această întrebare, domnişoară Waterstone, dar mă împinge o curiozitate morbidă. Ce rol mi-aţi atribuit mie în această schemă grandioasă?

– Dar nu este evident, *my lord?* Sînteţi o autoritate recunoscută în materie de artă zamariană. Cu excepţia lui I.A. Stone, poate, nu mai există un alt specialist la fel de bine informat.

– *Nu există* nici o excepţie, o corectă Matthias supărat. Mai cu seamă I.A. Stone!

– Dacă insistaţi, *my lord,* murmură Imogen. Toţi membrii Societăţii Zamariene sînt conştienţi de experienţa dumneavoastră în domeniu.

Matthias făcu un gest cu mîna, în sensul că acesta era un lucru evident.

– Aşadar?

– După părerea mea, domnule, acest lucru vorbeşte de la sine. Cel mai simplu şi mai eficient mod de a-l convinge pe Vanneck că eu am harta ce duce la Sigiliul Reginei ar fi ca

dumneavoastră să susţineţi convingerea personală că eu posed această hartă.

O tăcere scurtă, dar grea se lăsă în bibliotecă.

– Fir-ar să fie! Matthias părea consternat. Vreţi ca eu să-i conving pe Vanneck şi pe toţi ceilalţi că sînt încredinţat că unchiul dumneavoastră v-a lăsat moştenire o hartă a sigiliului Zamar care ar putea conduce la localizarea sigiliului?

– Da, *my lord.* Imogen simţea o mare uşurare la gîndul că el înţelesese în sfîrşit esenţa planului său. Interesul manifestat de dumneavoastră faţă de harta mea va aduce credibilitatea necesară zvonului lansat de mine.

– Şi cum anume ar trebui să manifest eu acest interes?

– Acesta este lucrul cel mai uşor, *my lord.* Vă veţi preface că vreţi să mă seduceţi.

Matthias tăcu.

– Of, Doamne! şopti Horatia. Simt că mă ia cu ameţeală.

Matthias o privi pe Imogen fără nici o expresie.

– Trebuie să vă seduc?

– Să vă prefaceţi, fireşte, îl asigură ea. Toată societatea mondenă va observa că mă urmăriţi. Vanneck va trage concluzia că nu o faceţi decît dintr-un singur motiv.

– Va crede că vreau să pun mîna pe Sigiliul Reginei, spuse Matthias.

– Exact.

Horatia oftă din adîncul sufletului.

– Sîntem condamnaţi.

Matthias bătea încet cu degetele pe marginea ceştii de ceai.

– Şi de ce ar crede Vanneck – sau oricine altcineva – că vreau doar să vă seduc? Toată lumea ştie că m-am întors de curînd în Anglia pentru a-mi prelua titlurile şi responsabilităţile ce decurg de aici. Lumea aşteaptă ca eu să-mi găsesc o soţie în sezonul acesta, nicidecum o amantă.

Imogen zăbovi mai mult cu nasul în ceaşca de ceai.

– Nu vă faceţi griji, *my lord*. Nu există nici un risc să vă treziţi logodit cu mine fără voie. Nimeni nu s-ar putea aştepta ca dumneavoastră să-mi faceţi o asemenea propunere.

Matthias îi studie atent chipul.

– Şi cum rămîne cu reputaţia dumneavoastră?

Imogen lăsă iar ochii în jos, studiind atentă ceaşca de ceai.

– Înţeleg că nu sînteţi la curent. Presupun că nu trebuie să mă mir – în ultimii ani aţi lipsit mult din ţară.

– Poate că mă luminaţi puţin în ceea ce priveşte identitatea dumneavoastră, mormăi Matthias.

– Acum trei ani am vizitat-o pe prietena mea, Lucy, la Londra şi atunci mi-am cîştigat porecla de „Neruşinata Imogen". Ezită puţin. Reputaţia mea a fost compromisă atunci fără speranţă de îndreptare.

Sprîncenele lui Matthias se uniră într-o singură linie neagră. Încruntat, o privi pe Horatia.

– Este adevărat, *my lord*, spuse aceasta, liniştit.

Contele o privi din nou pe Imogen.

– Cine a fost bărbatul care v-a compromis?

– Lordul Vanneck, răspunse Imogen.

– Pe toţi dracii! scăpă el în şoaptă. Nu-i de mirare că vreţi să vă răzbunaţi.

Imogen îşi îndreptă spatele, adoptînd o ţinută demnă.

– Incidentul acela nu are nici o legătură cu planul meu. Nu dau doi bani pe reputaţia mea. Vreau să răzbun moartea lui Lucy. V-am spus toată povestea pentru că doresc să înţelegeţi de ce societatea nu mă consideră o candidată potrivită pentru o căsătorie. Nimeni nu se aşteaptă ca un om cu poziţia dumneavoastră să mă curteze cu alt scop decît cel al unei scurte aventuri, avînd de fapt ca scop posibilitatea de a achiziţiona un obiect de valoare.

– Cum ar fi Sigiliul Reginei. Matthias clătină din cap. Fir-ar să fie!

Imogen se ridică ţeapănă, aruncîndu-i un zîmbet încurajator:

– Cred că acum aţi pătruns esenţa întregii probleme, *my lord*. Putem discuta detaliile planului meu în seara aceasta, la cină. Între timp, vom reuşi să terminăm şi inventarul. Pentru că tot sînteţi aici şi pentru că tot nu aveţi altceva mai bun de făcut, poate că doriţi să ne ajutaţi?

2

Horatia se apropie de Matthias de îndată ce rămaseră singuri în bibliotecă.

– *My lord,* trebuie să faceți ceva.

– Trebuie?

Expresia de neliniște de pe chipul femeii se transformă într-una de dezaprobare.

– Domnule, știu foarte bine cine și ce sînteți. Din întîmplare, acum zece ani locuiam la Londra.

– Într-adevăr?

– Nu frecventam cercurile dumneavoastră, *my lord.* Dar puțini oameni vă erau apropiați pe atunci. Totuși, știu de ce ați dobîndit porecla de Colchester-Cel-Cu-Sînge-Rece. Nepoata mea vă cunoaște doar sub numele de Colchester de Zamar. Vă admiră de mult timp. Nu este însă la curent cu cele mai notorii dintre aventurile dumneavoastră.

– Și de ce nu o informați dumneavoastră, doamnă Elibank?

Horatia se dădu un pas înapoi, ca și cum se aștepta ca el

să se repeadă la ea, dezvelindu-și colții.

– Nu ne-ar fi de nici un folos. Ar fi convinsă că toată povestea nu este decît o bîrfă răutăcioasă. O cunosc. Ar presupune că reputația dumneavoastră a fost știrbită pe nedrept, la fel ca și a ei. Ar deveni, fără îndoială, cel mai asiduu aliat al dumneavoastră și cel mai frenetic suporter.

– Chiar credeți? Matthias privea gînditor în direcția ușii. Nu am avut parte de prea mulți astfel de susținători.

Horatia îl privi iritată.

– Din care?

– Aliați asidui și susținători frenetici.

– Sînt convinsă că amîndoi cunoaștem motivele întemeiate pentru care nu i-ați avut, *my lord!* se răsti Horatia.

– Dacă așa spuneți dumneavoastră...

– Colchester, îmi dau seama că nu-ți pot cere să mă ajuți, dar acum sînt de-a dreptul disperată. Nepoata mea e hotărîtă să pună în aplicare acest plan nebunesc. Dumneata ești ultima mea speranță.

– Și ce naiba așteptați să fac eu? Matthias privi peste umăr, să se asigure că nu apare Imogen. Nu vreau să vă jignesc, doamnă, dar nu am mai întîlnit niciodată o femeie ca domnișoara Waterstone. Mă simt ca un vînat încolțit.

– Înțeleg ce vreți să spuneți, domnule, dar trebuie să faceți ceva, altfel ne vom trezi cu toții implicați în acest plan de răzbunare pe care l-a pus ea la cale.

– Cu toții? Matthias scoase un volum legat în piele din cel mai apropiat raft.

– Vă asigur că Imogen nu va renunța la planul ei chiar dacă dumneavoastră veți refuza să o ajutați. Va găsi imediat alte căi pentru a-l pune în aplicare.

– La drept vorbind, asta nu este treaba mea.

– Cum puteți vorbi așa? Horatia era disperată. Domnule, ați făcut o promisiune fratelui meu! Este menționată în testamentul lui Selwyn. Se spune că vă respectați întotdeauna cuvîntul dat. Nici cei mai înverșunați dușmani ai dumneavoastră, și înțeleg că sînt destui, nu neagă acest adevăr.

– E drept, doamnă. Îmi respect întotdeauna cuvîntul. Dar o fac în felul meu. Și, oricum, eu aveam o datorie față de Selwyn Waterstone, nu față de nepoata lui.

– Domnule, dacă vreți să vă plătiți datoria față de regretatul meu frate, trebuie să o feriți pe Imogen de suferință.

– Imogen așteaptă de la mine un cu totul alt ajutor, doamnă. Pare al naibii de hotărîtă să-și provoace suferința și, date fiind tăria de caracter și hotărîrea, cred că își va atinge scopul.

– Este, într-adevăr, neobișnuit de încăpățînată, recunoscu Horatia.

– Îi eclipsează pe Napoleon și Wellington laolaltă. Se aplecă spre raftul cu cărți. De exemplu, uitați-vă la mine. Nici nu-mi dau seama exact cum am ajuns să o ajut pe domnișoara Waterstone la inventarierea colecției unchiului său.

– Asemenea lucruri se întîmplă adesea cînd este vorba de nepoata mea, spuse Horatia amărîtă. Are tendința de a domina orice situație.

– Înțeleg. Matthias citi titlul cărții pe care o ținea în mînă. *Descrierea ciudatelor și neobișnuitelor obiecte descoperite în anumite insule din Mările Sudului.* Cred că această carte trebuie trecută pe lista dumneavoastră.

– Vă referiți la cărțile despre obiectele funerare? Horatia se aplecă peste birou, încruntîndu-se peste pagina unui jurnal deschis. Înmuie pana în cerneală și notă ceva. Foarte bine – o puteți pune lîngă celelalte.

Matthias așeză volumul deasupra unui teanc de cărți cu titluri similare. Privi absent restul volumelor, preocupat de mult mai importanta problemă care se dovedea a fi Imogen Waterstone. Hotărî în sinea lui că avea nevoie de mult mai multe informații înainte de a ști ce va face.

– Cum anume a compromis-o Vanneck pe nepoata dumneavoastră, doamnă?

Gura Horatiei se încleștă brusc.

– Este o poveste extrem de neplăcută.

– Dacă voi hotărî să întreprind ceva, trebuie să cunosc detaliile problemei.

Horatia îl privi cu oarecare speranță.

– Presupun că este mai bine să auziți amănuntele de la mine decît din bîrfa londoneză. Și-apoi, nici dumneavoastră nu aveți o reputație intactă, *my lord,* nu-i așa?

Matthias îi susținu privirea, înfruntînd-o.

– Foarte adevărat, doamnă Elibank. Nepoata dumneavoastră și cu mine avem ceva în comun.

Horatia se concentră brusc asupra unei măști mortuare etrusce.

– Da. Ei bine, acum trei ani, Lucy a invitat-o pe Imogen să-i facă o vizită la Londra. Lady Vanneck era căsătorită de mai bine de un an, dar abia atunci s-a hotărît s-o invite pe Imogen.

– Imogen a locuit cu lordul şi lady Vanneck?

– Nu. Lucy i-a spus că nu o poate invita să locuiască la conac fiindcă lordul Vanneck nu suporta musafiri în casă. I-a sugerat lui Imogen să închirieze o locuinţă pentru cîteva săptămîni. Lucy a aranjat totul.

Matthias se încruntă.

– Şi Imogen a plecat singură la Londra?

– Da. Eu nu am putut s-o însoţesc fiindcă soţul meu era foarte bolnav în momentul acela. Dar, bineînţeles, Imogen a considerat că nu are nevoie de însoţitor. Are o fire foarte independentă.

– Am observat.

– Eu îi consider pe de-a-ntregul vinovaţi pe părinţii ei, Dumnezeu să-i odihnească în pace, oftă Horatia. O iubeau nemăsurat şi aveau numai intenţii bune, dar mă tem că i-au dat o educaţie foarte neconvenţională.

– Cum aşa?

– Fratele meu şi soţia lui erau destul de vîrstnici cînd s-a născut Imogen. Abandonaseră chiar orice speranţă de a mai avea un copil. Cînd a venit Imogen pe lume, au fost literalmente entuziasmaţi.

– Nu mai are alţi fraţi sau surori?

– Nu. Tatăl ei, John, fratele meu mai mare, era filozof,

cu idei foarte radicale în privinţa educaţiei tinerilor. A văzut în Imogen ocazia minunată de a-şi pune teoriile în practică.

– Şi mama ei?

Horatia făcu o strîmbătură.

– Althea a fost cea mai neobişnuită doamnă. În tinereţe a stîrnit cam multe valuri. A scris o carte care punea serios la îndoială valoarea căsniciei din punctul de vedere al femeilor. Fratele meu s-a îndrăgostit de ea de cum a citit cartea. S-au căsătorit la foarte scurt timp după aceea.

– În ciuda vederilor doamnei cu privire la căsnicie?

– Althea a spus întotdeauna că John era singurul soţ potrivit pentru ea. Horatia ezită. A avut dreptate. În orice caz, Althea avea vederi foarte ciudate în privinţa educaţiei femeilor. A mai scris o carte pe această temă.

Matthias se amuza.

– Cu alte cuvinte, Imogen este produsul unui experiment filozofic radical.

– Mă tem că da.

– Ce s-a întîmplat cu fratele dumneavoastră şi soţia lui?

– Au fost răpuşi amîndoi de o infecţie pulmonară cînd Imogen avea optsprezece ani. Horatia clătină din cap. I-am avertizat întotdeauna că obiceiul de a fuma tutun american otrăvit nu este deloc sănătos. Din fericire, Imogen nu a moştenit acest obicei.

– Îmi povesteaţi ce s-a întîmplat acum trei ani, cînd Imogen a plecat la Londra. Matthias tăcu, auzind paşi pe culoar.

Imogen băgă capul pe uşă, privindu-i întrebător:

– Cum merge inventarul aici?

Matthias ridică un exemplar din *Revista semestrială de antichităţi* pe care tocmai pusese mîna.

– Cred că facem progrese mulţumitoare, domnişoară Waterstone.

– Excelent. Imogen privi lista pe care o ţinea în mînă. Am făcut un program care, dacă îl respectăm, ne va ajuta să terminăm inventarul primului etaj pînă marţi, înainte de plecarea la Londra. Mătuşa Horatia şi cu mine vom termina restul pe îndelete la întoarcere, peste cîteva săptămîni. Continuaţi la fel de susţinut. Ridică mîna, salutîndu-i veselă, şi se grăbi să dispară.

Matthias privi gînditor în urma ei.

– Ce fiinţă uimitoare!

– Mă tem că nimic nu o va abate de la scopurile ei, *my lord,* spuse Horatia, supărată.

Matthias puse pe masă *Revista semestrială de antichităţi.*

– Începuseţi sămi spuneţi cum a fost compromisă acum trei ani...

– Dacă aş fi putut să merg eu cu ea la Londra! Imogen se consideră o femeie de lume, dar dumneavoastră ştiţi la fel de bine ca şi mine, domnule, că după o viaţă petrecută în Upper Stickleford ea era complet nepregătită să facă faţă societăţii mondene din Londra. Mai mult, părinţii ei, amîndoi, ignoraseră complet codul politeţei. Au învăţat-o o mulţime de lucruri nefolositoare, cum ar fi latina, greaca şi logica, dar nu au învăţat-o cum să supravieţuiască în societate.

– Un miel printre lupi, murmură Matthias. Dar cred că are ceva colţi mielul ăsta!

– Prietena ei, Lucy, nu i-a fost desigur de nici un ajutor, continuă Horatia cu amărăciune. Sînt convinsă că lady Vanneck poartă o parte din vină pentru cele ce s-au întîmplat. Dar aşa era Lucy. Ştiu că Imogen o considera o bună prietenă, dar în realitate lui Lucy nu-i păsa de nimeni altcineva decît de propria persoană.

– Aţi cunoscut-o pe Lucy?

– Am întîlnit-o ocazional cînd veneam în vizită la fratele meu. Era foarte frumoasă şi putea deveni încîntătoare cînd dorea cu adevărat. Dar îşi folosea frumuseţea şi farmecul pentru a-i manipula pe ceilalţi. A frînt inimile multor fermieri de pe-aici, din Upper Stickleford. După părerea mea, ea s-a împrietenit cu Imogen pentru că nu mai existau alte tinere prin preajmă. Nici nu a catadicsit să-i scrie după ce a plecat la Londra decît după mai bine de un an. Şi atunci, din senin, a chemat-o la Londra.

– Ce s-a întîmplat la Londra?

– O vreme, totul a mers bine. Imogen s-a alăturat Societăţii Zamariene. O pasiona totul despre Zamar încă de la şaisprezece ani. În anul acela, dumneavoastră şi Rutledge v-aţi întors din prima expediţie. S-a înscris în Societatea Zamariană la scurt timp după constituire, dar nu a avut ocazia să se întîlnească cu ceilalţi membri decît cînd a ajuns la Londra.

– Cu regret trebuie să spun că Societatea Zamariană este formată în mare parte din diletanţi, spuse Matthias

încleştînd fălcile. Din păcate, Zamar a devenit un fel de modă.

– Posibil. Dar Imogen a avut pentru prima oară posibilitatea de a cunoaşte oameni care aveau aceleaşi interese cu ale ei. Era foarte emoționată. Amintiți-vă că rămăsese singură după moartea părinților săi. Lucy fusese singura ei prietenă, iar după plecarea ei la Londra şi căsătoria cu Vanneck, Imogen a rămas foarte singură. Întîlnirea cu oameni la fel de inteligenți i-a creat o stare de euforie.

– Mai exact, cu cine anume s-a întîlnit? întrebă Matthias oarecum interesat. Fascinația față de Zamar adusese în rîndurile societății un adevărat val periculos de tineri plictisiți, de derbedei şi aventurieri în căutare de emoții.

– Lucy a prezentat-o pe Imogen unui tînăr pe nume Alastair Drake. Horatia ezită o clipă. A fost singurul gest cu adevărat decent pe care l-a făcut Lucy pentru Imogen. Domnul Drake împărtăşea entuziasmul lui Imogen față de anticul Zamar.

– Nu mai spuneți!

– Cuplul lor a devenit renumit. Am auzit de la prieteni de-ai domnului Drake că el manifesta o anumită tandrețe față de Imogen. Se vorbea chiar despre o căsătorie. Şi atunci a lovit-o nenorocirea.

Matthias renunță la falsul interes pentru inventar. Se sprijini cu umărul de raftul de cărți şi-şi încrucişă brațele.

– Nenorocirea avînd chipul lordului Vanneck, presupun.

Ochii Horatiei erau severi în spatele lentilelor ochelarilor.

– Da. Imogen nu avea nici cea mai vagă idee cum ar

trebui să se poarte cu un nemernic care şi-a pus în gînd să o seducă. Nu avea pe nimeni lîngă ea ca să o îndrume. Tăcu brusc, scoase o batistă din buzunarul şorțului şi îşi şterse ochii. Mi-e greu să şi vorbesc despre acest incident.

– Trebuie să vă rog să terminați povestea, doamnă, spuse Matthias fără scrupule. Nu voi hotărî cum voi acționa decît atunci cînd voi şti totul despre întreaga situație.

Horatia îl privi nehotărîtă, apoi păru să fi ajuns la o decizie. Vîrî batista înapoi în buzunar.

– Foarte bine, domnule. La urma urmei nu e nici un secret. Tot oraşul a aflat despre incident, iar cînd Imogen îşi va face din nou apariția, fără îndoială că bîrfa se va relua. Pe scurt, Imogen a fost descoperită într-un dormitor împreună cu Vanneck.

Matthias nu-şi putea explica, dar avea senzația că primise o lovitură în plex. Se miră singur de o asemenea reacție puternică. Avu nevoie de cîteva momente ca să-şi dea seama că nu se aştepta nicicum la un asemenea deznodămînt dramatic.

Îşi imaginase ceva mult mai inocent. Doar era nevoie de foarte puțin pentru a distruge reputația unei tinere în societate. Un sărut indiscret, o trecere solitară prin magazine sau o plimbare călare neînsoțită de cameristă, prea multe valsuri consecutive cu un singur tînăr, acelaşi, doar cîteva neglijențe nevinovate îi puteau aduce unei tinere o notorietate nedorită. Aparențele reprezentau totul în înalta societate.

Dar să fii găsită într-un dormitor cu un bărbat, oricine

ar fi fost el, ca să nu mai vorbim de reputația lui Vanneck, și mai mult decît o indiscreție nevinovată, gîndi Matthias. Nerușinata Imogen pare să-și fi căpătat porecla pe bună dreptate. Avusese chiar noroc că nu se folosise alt epitet.

– Era dormitorul lui Vanneck? reuși Matthias să întrebe. Sau l-a invitat la ea acasă?

– Bineînțeles că nu. Horatia își feri privirea. Ar fi fost însă mai bine, poate, dacă incidentul s-ar fi petrecut într-un loc mai discret. Din nefericire, Imogen și Vanneck au fost descoperiți într-un dormitor de la etaj, în timpul unui bal organizat de lordul și lady Sandown.

– Înțeleg. Matthias avu nevoie de un mare efort de voință pentru a-și stăpîni mînia ce-l cuprinsese. Ce naiba se întîmpla cu el? Abia o cunoștea pe doamna în cauză. Se pare că nepoata dumneavoastră nu se mulțumește cu jumătățile de măsură, nu-i așa?

– Nu este vina ei, protestă Horatia, loială. Vanneck a ademenit-o în încăperea aceea.

– Cine i-a descoperit?

Horatia oftă adînc.

– Domnul Drake, tînărul drăguț care era pe punctul de a o cere în căsătorie. Și era însoțit de un prieten. Firește, după aceea nu s-a mai pus problema căsătoriei. Nimeni nu-l poate condamna pe domnul Drake.

– Drake ar fi putut măcar să-și țină gura și să nu povestească ce văzuse.

– Cred că așa a procedat, zise Horatia. Dar, cum am

mai spus, în seara aceea l-a însoțit un prieten. Evident, celălalt tînăr nu a fost tot atît de gentleman.

Matthias scoase un oftat adînc. Nici nu-și dăduse seama că acumulase o asemenea greutate.

– Bănuiesc că incidentul, cum îl numiți dumneavoastră, a pus capăt prieteniei dintre domnișoara Waterstone și lady Vanneck.

– Lucy și-a luat viața a doua zi după ce Vanneck a fost găsit cu Imogen. A lăsat un bilet în care scria că nu suportă gîndul că cea mai bună prietenă a trădat-o cu propriul ei soț.

Matthias cumpăni scurt informația.

– Cum anume s-a omorît?

– A luat o mare doză de laudanum.

– Înseamnă că nu există dubii cu privire la faptul că s-a sinucis?

– Nici unul, după opinia tuturor. Imogen este singura care crede că Vanneck a omorît-o. Mă tem că punctul de vedere al nepoatei mele este influențat de îngrozitoarea experiență prin care a trecut din cauza acestui om. De asemenea, poate că se simte vinovată în egală măsură. Însă ceea ce s-a întîmplat în camera aceea a fost numai din vina lui Vanneck. Eu nu am nici o îndoială.

Matthias privi spre ușa bibliotecii.

– Și acum, după trei ani, domnișoarei Waterstone i-a intrat în cap această idee nebunească de a răzbuna moartea prietenei sale!

– Credeam că a uitat totul, mărturisi Horatia. Dar prin membrii Societăţii Zamariene, ea corespondează cu o mulţime de persoane. Acum cîteva săptămîni, cineva a informat-o că lordul Vanneck este în căutarea unei moştenitoare bogate. Fratele meu murise de puţină vreme şi-i lăsase lui Imogen această casă cu tot ce se află în ea, împreună cu... ăăă... promisiunea dumneavoastră. Imogen a ticluit repede totul.

– A ticlui nu este chiar cuvîntul pe care l-aş alege. Matthias se depărtă de bibliotecă. Privirea îi căzu pe *Zamarian Review*. Citi data şi se încruntă. Fir-ar să fie!

– S-a întîmplat ceva, *my lord?*

– Nu. Luă revista şi o răsfoi. Din întîmplare, acesta este exemplarul în care s-au publicat două articole referitor la interpretarea inscripţiilor zamariene. Unul îmi aparţine, iar celălalt este scris de I.A. Stone. Individul ăsta mă urmăreşte.

– Înţeleg. Horatia îşi făcu de lucru cu o urnă funerară.

– Nu ştiu de ce editorii au acordat mai multă atenţie articolului lui Stone, deşi orice neavenit îşi poate da seama că el trage concluzii complet eronate. O să stau de vorbă cu ei.

– Veţi vorbi cu editorii despre articolul publicat de I.A. Stone?

– De ce nu? Eu am fondat afurisita asta de revistă! Eu am răspunderea ca ea să publice numai articole bine documentate.

– Să înţeleg că concluziile lui Stone în legătură cu inscripţiile zamariene nu concordă cu ale dumneavoastră, *my lord?* întrebă Horatia interesată.

– Nu, nu corespund. Şi este cu atît mai supărător cu cît Stone, ca de obicei, îşi bazează concluziile pe cercetările mele. Matthias făcu un efort să-şi stăpînească revolta. În general, privea munca celorlalţi cercetători cu un total dezinteres şi chiar dispreţ. Ştia mai bine ca oricine că, o dată cu dispariţia lui Rutledge, el nu mai avea egal în acest domeniu.

Nimeni nu contestase autoritatea lui Matthias în legătură cu acest subiect pînă cînd nu apăruse din senin Stone, în urmă cu optsprezece luni, în paginile revistei. Spre enervarea lui crescîndă şi chiar spre stupoarea lui, I.A. Stone fusese prima persoană care reuşise să determine o reacţie din partea lui. Nu înţelegea cum. Nu-l întîlnise niciodată pe Stone. Pînă acum, Matthias nu-şi cunoştea rivalul decît prin intermediul articolelor. Îşi jurase în sinea lui că îl va depista pe Stone şi va sta de vorbă cu el.

– *My lord?* interveni Horatia prudent. În legătură cu mica noastră problemă...

– Iertaţi-mă, doamnă, Stone este punctul meu nevralgic.

– Am observat şi eu, sir.

– Încă de cînd m-am întors în Anglia, acum cîteva luni, am fost conştient de capcanele articolelor sale din revistă. Ba acum, membrii Societăţii Zamariene se împart în două tabere atunci cînd Stone şi cu mine polemizăm în scris.

– Vă înţeleg sentimentele, domnule, dată fiind incontestabila dumneavoastră poziţie în domeniu, spuse Horatia diplomată.

– Incontestabila mea poziţie? I.A. Stone pune poziţia

mea sub semnul întrebării cu fiecare prilej. Dar asta este altă problemă. Acum discutam despre Imogen şi planul ei nebunesc.

Horatia îl studie atent.

– Da, e drept.

– Cred că nu este posibil ca incidentul de acum trei ani să-i periclitexe revenirea în societate.

– Nu vă puneţi speranţele că ea nu va primi invitaţiile necesare, îl sfătui Horatia. Mă tem că societatea o va considera extrem de interesantă. Legăturile mele cu Blanchford şi respectabila ei moştenire de la Selwyn, pe lîngă povestea cu harta comorii zamariene, vor fi suficiente ca să capteze interesul.

– Nu va fi considerată ca o potenţială partidă în vederea unei căsătorii, dar cu siguranţă va stîrni interesul tuturor, spuse Matthias încet.

– Mă tem că aţi tras o concluzie corectă.

– Este o reţetă perfectă a dezastrului.

– Da, *my lord*. Dumneavoastră sînteţi unica mea speranţă. Dacă nu găsiţi o cale s-o faceţi să renunţe, Imogen se va arunca direct într-o catastrofă. Horatia tăcu suficient timp pentru a da greutate cuvintelor următoare: Eu cred că dacă dumneavoastră aveţi de gînd să vă achitaţi de datoria morală faţă de fratele meu, trebuie să o salvaţi pe Imogen. Acelaşi lucru l-ar fi dorit şi Selwyn.

Matthias ridică din sprîncene.

– Aveţi o manieră foarte concisă de a aborda problemele, doamnă Elibank.

– Sînt disperată, domnule.

– Trebuie că sînteţi, din moment ce vă imaginaţi că mă puteţi manevra pentru a vă atinge scopul bazîndu-vă pe cuvîntul dat fratelui dumneavoastră.

Horatia tresări, dar nu renunţă.

– *My lord*, vă implor să o împiedicaţi pe nepoata mea să ducă la îndeplinire acest proiect nebunesc.

Matthias îi susţinu privirea.

– Pretindeţi că sînteţi la curent cu reputaţia mea, doamnă Elibank. Dacă este aşa, înseamnă că ştiţi că eu tind mai degrabă să-i distrug pe alţii decît să-i salvez.

– Sînt conştientă de acest lucru, domnule. Horatia întinse mîinile. Dar nu am pe nimeni altcineva. Ea nu mă ascultă pe mine. Iar dumneavoastră v-aţi dat totuşi cuvîntul faţă de fratele meu. Toată lumea ştie că Colchester-Cel-Cu-Sînge-Rece îşi onorează cuvîntul dat.

Matthias se întoarse fără să-i răspundă. Ieşi pe uşă şi traversă holul, îndreptîndu-se spre scări. Urcă treptele cîte două. Cînd ajunse sus, se opri şi ascultă. Se auzi un zgomot puternic, urmat de altele, înfundate, ceea ce însemna că femeia pe care o căuta lucra în aripa de est. Străbătu coridorul cu paşi mari, hotărîţi.

Imogen Waterstone provocase deja o prea mare tevatură în viaţa lui, decise el. Era timpul să-şi vadă de ale lui. Respectase întotdeauna cuvîntul dat, dar, aşa cum o prevenise pe Horatia, o va face în termenii stabiliţi de el.

O serie de bufnituri înfundate îl conduseră către o

încăpere aflată pe partea stîngă a coridorului. Matthias se opri în prag şi cercetă interiorul.

Camera era întunecată, decorată cu aceleaşi obiecte funerare ca şi restul casei. Cineva legase draperiile grele, negre de la ferestre, dar lumina care pătrundea nu putea împrăştia atmosfera apăsătoare. Patul era acoperit în aceleaşi culori sumbre. Perdele negre şi cafenii cădeau în cascadă din plafon.

În colţul cel mai îndepărtat se zărea imaginea cea mai interesantă – spatele frumos arcuit al lui Imogen. Matthias simţi un fior în pîntece.

Rotunjimea ademenitoare a şoldurilor lui Imogen se contura datorită poziţiei incomode în care stătea. Aplecată, se străduia să tragă un cufăr imens din metal de sub patul acoperit cu cuvertură neagră. Fusta înfoiată i se ridicase cîţiva centimetri, dînd la iveală gleznele elegante, în ciorapi albi. Matthias simţi brusc o dorinţă nestăvilită de a explora ţinuturile necunoscute de deasupra ciorapilor.

Puternicul val de dorinţă îl surprinse complet nepregătit. Inspiră adînc, impunîndu-şi să se concentreze asupra problemei în discuţie.

– Domnişoară Waterstone?

– Ce Doamne iartă-mă... Imogen, uluită, se îndreptă cu o mişcare rapidă. Se întoarse spre el cu faţa îmbujorată de efort. Mîna ei atinse în drum statuia mică şi urîtă de pe mormîntul unei zeităţi aflată pe masa din apropiere. Mica monstruozitate căzu şi se fărîmă pe duşumea.

– Ah, Doamne! Imogen privea încruntată grămada de cioburi.

– Să nu vă pară rău, o linişti Matthias după ce aruncase o privire asupra statuetei. Nu este zamariană.

– Nu este, nu-i aşa? Ridică braţele să-şi aranjeze boneta albă de pe cap, care alunecase într-o parte. Nu v-am auzit venind, *my lord*. Imposibil să fi terminat deja biblioteca?!

– Nu, doamnă, abia am început. Am venit aici să discutăm o problemă mai importantă.

Faţa lui Imogen se lumină.

– Despre planul nostru de a-l încolţi pe Vanneck?

– Planul dumitale, nu al meu, domnişoară Waterstone. Am discutat problema în detaliu cu doamna Elibank şi amîndoi sîntem de aceeaşi părere. Schema dumitale nu e bună, dar poate fi destul de periculoasă.

Imogen îl privi cu o expresie de neţărmurită dezamăgire.

– Domnule, nu mă puteţi opri.

– Eram aproape sigur că aşa veţi spune. O studie o clipă. Ce veţi face dacă refuz să vă ajut, dacă refuz să joc rolul pe care mi l-aţi destinat?

Ea îl privi nesigură.

– Refuzaţi să vă respectaţi promisiunea făcută unchiului meu?

– Domnişoară Waterstone, promisiunea făcută lui Selwyn era destul de vagă. Este deschisă oricărei interpretări. Şi pentru că eu am făcut acea promisiune, eu voi fi acela care o va interpreta.

– Hmm! Îşi puse mîinile în şolduri şi începu să bată din picior. Aveţi de gînd să fugiţi de răspundere, nu-i aşa?

– Nu. Eu îmi respect întotdeauna cuvîntul dat, domnişoară Waterstone, şi nu voi face excepţie nici de data asta. Matthias îşi dădea seama că se enervează. Am ajuns însă la concluzia că cel mai bun mod de a-mi plăti datoria faţă de unchiul dumneavoastră este să vă ţin departe de acest pericol.

– Vă previn, domnule. Poate că veţi refuza să mă ajutaţi, dar nu mă veţi putea împiedica să-mi duc planul la îndeplinire. Recunosc că ajutorul dumneavoastră ar fi fost nepreţuit pentru mine, dar sînt convinsă că-i pot atrage atenţia lui Vanneck şi singură.

– Chiar aşa? Matthias făcu un pas în interiorul încăperii. Şi, mai exact, cum intenţionaţi să faceţi acest lucru, domnişoară Waterstone? Îl veţi întîlni din nou într-o odaie privată, aşa cum aţi făcut acum trei ani? Trebuie să recunosc că o asemenea ofertă îi va atrage fără îndoială atenţia.

O clipă, Imogen îl privi încremenită. Apoi ochii ei aruncară fulgere de mînie.

– Cum îndrăzniţi, domnule?

Pe Matthias îl cuprinse un fel de tristeţe. Se controlă. Scopul justifica mijloacele în această situaţie, se încurajă singur. Strînse din dinţi.

– Îmi cer scuze că am adus în discuţie incidentul, domnişoară Waterstone.

– Aşa şi trebuie!

– Dar, continuă al hotărît, nu văd cum vreunul dintre noi ar putea ignora trecutul. Faptele sînt fapte. Dacă Vanneck

[illegible] o dată, cu siguranţă că va încerca să o facă şi a [illegible]. Iar dacă dumneavoastră intenţionaţi să vă folosiţi farmecul personal pentru a-l atrage în acest complot...

– Pe toţi dracii! Vanneck nu m-a sedus acum trei ani, domnule. El m-a compromis. Este o foarte mare diferenţă!

– Este?

– Una este realitatea, cealaltă este receptarea exterioară. Imogen pufni dispreţuitor. Aş fi crezut că un om cu inteligenţa dumneavoastră este în stare să facă distincţia esenţială între cele două aspecte.

Furia îl biciui din nou pe Matthias, surprinzîndu-l şi pe el.

– Foarte bine, despicaţi firul în patru, dacă asta vreţi! Nimic nu se schimbă. Problema rămîne. Nu va fi uşor să manipulaţi un om cu caracterul lui Vanneck.

– Vă asigur că sînt în stare să-l manipulez. Dar încep să cred că aveţi dreptate într-o privinţă, domnule. Poate că nici nu am nevoie de serviciile dumneavoastră. Cînd mi-am pus planul la cale, m-am gîndit că mi-aţi putea fi foarte util, dar acum încep să cred că m-aţi putea stînjeni în loc să-mi fiţi de folos.

Matthias nu înţelese imediat. Replica usturătoare a lui Imogen nu făcu decît să-i sporească furia.

– Chiar aşa?

– Evident. Nu sînteţi chiar aşa cum am crezut eu, *my lord*.

– Fir-ar să fie! Cum aţi crezut că sînt?

– Am presupus, incorect se pare, că sînteți un om de acțiune, un bărbat care nu dă înapoi în fața pericolului, un bărbat capabil să meargă înainte, să accepte aventura, fără nici o ezitare.

– De unde v-ați format această părere?

– Din articolele pe care le-ați scris despre anticul Zam... Din palpitantele povestiri ale călătoriilor și explorărilor dumneavoastră, am tras concluzia că ați trăit cu adevărat aceste aventuri. Zîmbi cu dispreț: Poate că m-am înșelat.

– Domnișoară Waterstone, insinuați cumva că articolele mele s-au bazat pe cercetări la mîna a doua, cum pare să facă afurisitul ăla de I.A. Stone?

– I.A. Stone dezvăluie onest sursele pe care le folosește, domnule. El nu pretinde că are cunoștință din propriile observații despre subiectele pe care le abordează. Dar dumneavoastră susțineți acest lucru. Vă afișați drept un om de acțiune, ceea ce, după cît se pare, nu este deloc cazul dumneavoastră.

– Nu mă afișez decît drept ceea ce sînt, mică și exasperantă domn...

– După toate aparențele, scrierile dumneavoastră țin de domeniul ficțiunii, nu de cel al faptelor. Îmi pare rău că v-am considerat un gentleman inteligent, energic, capabil să înfrunte o provocare. De asemenea, m-am lăsat condusă de presupunerea eronată că sînteți un om care pune onoarea mai presus de orice inconveniente meschine.

– Adică, îmi puneți la îndoială onoarea și bărbăția?

– De ce nu? Este absolut cert că aveți o datorie față de mine, domnule, totuși, absolut evident, evitați să o respectați.

– Am avut o datorie față de unchiul dumneavoastră, nu față de dumneavoastră.

– V-am explicat că eu am moștenit această datorie, răspunse ea pe un ton aspru.

Matthias mai făcu un pas în camera întunecoasă.

– Domnișoară Waterstone, nu-mi puneți răbdarea la încercare!

– Nici prin cap nu-mi trece, replică ea cu o drăgălășenie periculoasă. Am înțeles că nu sînteți bun pentru a-mi deveni asociat în planul meu. Prin urmare, vă eliberez de promisiunea făcută. Plecați, domnule.

– Pe toți dracii, femeie! Nu vei scăpa de mine atît de ușor. Matthias reduse distanța dintre ei din doi pași și își înfipse mîinile în umerii ei.

Atingerea a fost o greșeală. Mînia s-a transformat brusc într-o dorință arzătoare.

O clipă nu fu în stare să facă nici o mișcare. Avea senzația că toată ființa lui fusese cuprinsă de acest val copleșitor de dorință. Făcu un efort să respire, dar parfumul lui Imogen îl amețea, îi tulbura mintea. Privi adînc în ochii ei verzi cu reflexe azurii, înspăimîntat la gîndul că s-ar putea îneca în ei. Deschise gura ca să pună capăt vrajbei dintre ei cu o remarcă potrivită, dar cuvintele i se opriră în gît.

Furia dispăru și din ochii lui Imogen, înlocuită de o îngrijorare subită.

3

Imogen încremenise. Pentru o clipă, toate simțuril părură anihilate, lăsînd-o pradă haosului. Întotdea se mîndrise cu tăria de a se domina din toate punctele vedere. Niciodată nu leşinase, niciodată nu se lăsase pr senzațiilor amețitoare. Dar în clipa aceea se simțea învins

I se oprise respirația în gît. I se umeziseră palmel Gîndurile ei, care doar în clipa precedentă fuseseră foa limpezi, erau acum un adevărat vălmăşag. Totul părea devină abur în jurul ei. Se înfioră uşor, apoi simți o căldur minunată, aproape febrilă, răspîndindu-se în tot corpul. Dacă nu ar fi fost ferm convinsă că este perfect sănătoasă, acum a fi gîndit că s-a îmbolnăvit.

Matthias gemu uşor, continuînd să o sărute prelung, strivind-o de trupul lui încordat. Îi simți limba mîngîindu-i buzele, apoi înțelese, şocată, că dorea ca ea să deschidă gura. Se lăsă condusă de curiozitate. Nesigură, depărtă buzele. Limba lui Matthias se strecură printre ele.

Stupefiată de intimitatea sărutului, lui Imogen i se muiară

... Totul se învîrtea în jurul ei. Îl strînse foarte tare de ... temîndu-se că se va prăbuşi dacă o va elibera.

... Matthias nu dădea nici un semn că ar intenționa să ... Dimpotrivă, brațele lui se strînseră mai tare în ... şi, trăgînd-o atît de aproape încît îi simți umflătura ... dintre coapse. Ştia că şi el îi simte sînii striviți de ... lui. O aplecă puțin pe spate şi strecură un picior între ... ei. Simțea forța emanată de coapsele lui puternice.

... felul de senzații alergau sălbatic prin trupul lui ..., senzații învolburate pe care nu le mai cunoscuse ... acum. Nu era chiar lipsită de experiență, îşi spuse ea ... disperată clipă de luciditate. Cert este însă că nici ... elaborate ale lui Philippe D'Artois, nici îmbrățişările ... ale lui Alaistair Drake nu-i stîrniseră un asemenea potop de senzații.

Pasiune. În sfîrşit, acum trăia adevărata pasiune. Un fior de emoție îi străbătu întreaga ființă.

Cu o exclamație blîndă de încîntare, oarecum sufocată de presiunea gurii lui lacome, Imogen strînse brațele în jurul gîtului lui.

... Imogen. Matthias înălță capul. Fața lui austeră era încordată. Ochii lui nu mai aveau culoarea aceea de un cenuşiu fantomatic, lipsiți de expresie. Parcă privea în oglinda unui oracol în căutarea răspunsurilor la întrebări. Ce naiba fac?

Realitatea avu un efect zguduitor asupra lui. Imogen îl privea, conştientă de regretul lui de a se fi lăsat condus de dorință. Cu toată stăpînirea de sine, nu reuşea să-şi reprime senzația de gol care o cuprinsese.

– Calmați-vă, *my lord*. Imogen făcea eforturi s… potrivească boneta. Nu a fost vina dumneavoastră.

– Nu?

– Nicidecum, îl asigură ea gîfîind. Astfel de lucruri… întîmplă cînd se stîrnesc pasiuni întunecate. Părinții mei av… exact aceeași problemă. Orice ceartă dintre ei se termin… felul acesta.

– Înțeleg.

– Dumneata și cu mine ne certam acum cîteva clip… bănuiesc că emoțiile momentului v-au făcut să vă pierd… stăpînirea de sine.

– Știam că pot conta pe dumneata pentru o explicaț… inteligentă, domnișoară Waterstone. Ochii lui Matthias lucea… Se întîmplă vreodată să rămîi fără cuvinte?

Nesiguranța i se strecura în suflet. Precis o ironiza.

– Bănuiesc că există momente cînd și cea mai lucid… persoană nu-și poate găsi cuvintele potrivite, *my lord*.

– Așa cum există momente cînd întîmplarea nu mai ar… nevoie de cuvinte. Îi sprijini capul în palma lui puternică, o… ținu o clipă nemișcată, apoi se aplecă și o sărută din nou.

De data asta, sărutul fu prelung, calculat și devastator. Imogen se înmuie în brațele lui. Auzi foșnetul bonetei căzînd pe podea. Părul ei se eliberă din strînsoare și Matthias își îngropă mîna în pletele sale.

Imogen se clătină. Lumea din jurul ei devenise fluidă și începea să se dizolve parcă. Singura prezență solidă era Matthias. Și ce solid era! Forța lui o copleșea și o vrăjea în

…timp. O cuprinse o dulce lăcomie. Își încleștă brațele …jurul gîtului lui și se agăță de el cu toată puterea.

– …Oferi surpriză după surpriză, șopti Matthias foarte …pe buzele ei. La fel ca Zamar.

– *My lord!* Pe Imogen o amețiseră cuvintele lui. A fi …comparată cu anticul Zamar era mai mult decît se aștepta. …nimeni nu-i mai făcuse un compliment atît de deosebit.

Matthias o împinse ușor un pas înapoi, apoi încă unul. …se opri în ușa dulapului. Matthias îi prinse încheieturile …mîinilor și le țintui de ușa sculptată din mahon, deasupra …capului ei. Ținînd-o așa, îi eliberă gura, acoperindu-i cu …sărutări linia gîtului. În același timp, își înfipse instinctiv coapsa …între picioarele ei. Fusta amplă îi învălui piciorul.

– Dumnezeule mare! Imogen își trase sufletul. Piciorul lui Matthias se îngropă mai adînc între pulpele ei. Nu pot gîndi…

– Pentru moment, nici eu. Îi eliberă încheieturile și mîinile lui puternice, suple se opriră pe gîtul ei. Îi trase capul pe spate.

Imogen apucă mînerul dulapului în căutarea unui punct de sprijin. Dar în clipa următoare Matthias o răsuci spre pat. Imogen uită să dea drumul mînerului și ușa dulapului se deschise scîrțîind jalnic. Obiectul de pe raftul din mijloc începu să alunece în față.

Matthias își smulse gura de pe gîtul lui Imogen.

– Ce naiba…

Imogen privi îngrozită cum vasul alunecă peste marginea raftului.

– Oh, nu!

Matthias se întoarse fulgerător și grațios, o eliberă pe

Imogen, păşi pe lîngă ea şi prinse vasul, făcînd to...
dintr-o singură mişcare.

– Pe toţi dracii! Privea vasul care se oprise în mîi...
Imogen respiră uşurată.

– Era aproape pierdut, *my lord*. Vă mişcaţi de...
rapid.

– Atunci cînd am motive s-o fac. Zîmbea vag, ...
vasul.

Ochii lui străluceau încă, observă Imogen, dar nu ...
ca acum cîteva clipe. Privi mai atentă vasul. Era o scul...
delicată, într-o piatră transparentă bleu-verzuie.. Această p...
era prezentă doar printre obiectele de artă zamariene. U...
dintre corespondenţii ei îi scrisese că era la modă să ...
considere verdele drept culoare zamariană. Vasul ...
inscripţionat cu o serie de cuvinte, înşirate la fel de elegan...
şi vasul în sine. Imogen recunoscu imediat limba.

– Zamariană! Privi uimită vasul. Unchiul Selwyn m...
spus că are cîteva obiecte zamariene, dar nu am crezut că ...
fi atît de frumoase.

– Provine probabil din vreun mormînt zamarian.

– Da. Imogen se aplecă şi examină vasul din mîinile l...
şi începu să-l rotească binişor în palme, minunîndu-se d...
frumuseţea operei. *„Aşa cum Zamaris o îmbrăţişează p... Anizamara la sfîrşitul zilei, aşa se vor îmbrăţişa în eternitat... cele două spirite ale noastre.“* Nu-i aşa că este un sentimen...
minunat, *my lord?*

– Pe toţi dracii! Matthias o privea cu o intensitate
întunecată, mai profundă decît privise vasul. În afară de mine,

... nu mai există decît o singură persoană care ar fi ... acest înscris zamarian atît de repede şi cursiv.

... şi-a dat seama Imogen de ceea ce făcuse.

– Ah, Doamne!

– Presupun că tocmai am avut plăcerea să-l sărut pe I.A. Stone?

– *My lord*, vă asigur că nu am avut niciodată intenţia să ... mint.

– Nu?

– Ei, poate doar foarte puţin. Avem de gînd să vă explic ...ul.

– Pînă la urmă...

– Da. Pînă la urmă. La momentul potrivit. Încercă să ...eze ceea ce spera să fie un zîmbet. Am fost atît de ocupaţi ... cînd aţi sosit, cu una, cu alta, că pur şi simplu nu am avut ...azia.

Matthias ignoră scuza prea neconvingătoare.

– Prima iniţială este suficient de clară. Şi înţeleg perfect de unde vine Stone, domnişoară Waterstone. Dar de la ce vine a doua iniţială?

– Augusta, mărturisi Imogen oftînd. Domnule, vă rog să înţelegeţi. Am păstrat secretul asupra identităţii mele pentru că am ştiut că editorii revistei nu vor publica niciodată articolele mele dacă vor afla că sînt femeie.

– Este adevărat.

– Intenţionam să vă mărturisesc adevărul de îndată ce ne-am fi cunoscut mai bine. Dar dumneavoastră aţi declarat foarte răspicat că îl consideraţi pe I.A. Stone un rival. Iar eu

nu am vrut ca această impresie să vă influențeze pă
mine şi planul meu.

– Rival?! Matthias ridică din sprîncene. Pr
consider rival pe I.A. Stone. Cuvîntul rival implică o
egală cu mine. I.A. Stone este un scrib mic şi îng
şi-a bazat concluziile ridicole pe articolele mele.

Imogen se simţi atacată direct.

– Îmi daţi voie să vă amintesc, domnule, că inte
sănătoasă a faptelor este la fel de importantă ca şi ex
trăită nemijlocit.

– Nimic nu poate înlocui această experienţă nemij

– Prostii! Cîndva aţi tras o serie de concluzii le
antichităţile zamariene care nu erau susţinute de pr
descoperite de dumneavoastră.

– Cum ar fi?

Imogen împinse bărbia înainte.

– Cum ar fi acele presupuneri fără nici o bază de susţin
despre ritualurile nupţiale zamariene pe care le-aţi detali
ultimul articol din revistă.

– Niciodată nu fac afirmaţii nesusţinute. Am ajuns l
acele concluzii logice pe baza descoperirilor şi cercetăril
mele.

– Chiar aşa? Imogen îl fixă provocator. Pretindeţi că
mireasă nu are nici un cuvînt de spus în contractul matrimo
nial, cînd este evident pînă şi pentru un amator că soţiil
zamariene aveau nenumărate drepturi şi privilegii. O doamn
zamariană putea să-şi anuleze căsătoria dacă o dorea.

– Numai în condiţii extrem de limitate.

simţi cu răceală.

să o facă dacă dovedea că soţul ei este ori crud,
Asta spune foarte multe, *my lord*. Mai mult
controlul asupra proprietăţii şi venitului realizat
Cu siguranţă, acest lucru pune vechea lege
deasupra legilor moderne englezeşti.

fiţi atît de sigură, spuse Matthias. În privinţa
zamarienii nu se deosebeau prea mult de englezi.
era stăpînul casei. Soţia trebuia să fie supusă, o tovarăşă
să îngrijească de casă şi să-i facă pe plac soţului. Iar el îşi
responsabilitatea de a-şi ocroti soţia şi copiii.

Iată, iarăşi faceţi presupuneri nesusţinute. După un
complet al scrierilor dumneavoastră, eu am ajuns la
că o căsnicie zamariană se baza pe afecţiune
şi respect intelectual.

Numai o imaginaţie bolnavă şi o totală lipsă de
informaţii asupra subiectului te poate conduce la astfel de
afirmaţii revoltătoare. Căsătoria zamariană era bazată pe
proprietate, pe statut social şi pe raţiuni materiale, la fel ca şi
cele mai multe căsătorii englezeşti.

– Nu este adevărat! replică Imogen. Afecţiunea reciprocă
era cel mai important element în căsnicia zamariană. Cum
altfel explicaţi poemele găsite în biblioteca zamariană?

– Foarte bine. Cîţiva poeţi zamarieni au scris nişte versuri
romantice caraghioase. Şi ce dacă? Matthias îşi trecu degetele
prin păr într-un gest de exasperare şi dezgust. Asta nu
demonstrează nimic. Căsătoria era afacere în anticul Zamar,
aşa cum este şi aici, în Anglia.

– Susțineți că zamarienii nu credeau în puterea drago
my lord?

– Dragoste este un cuvînt pentru desfrîu binecuno
zamarienilor. La urma urmei, ei erau oameni foarte intelig

– Dragostea nu este același lucru cu desfrîul.

– Ba da, domnișoară Waterstone. Matthias încle
fălcile. Vă asigur că da. Am tras această concluzie din cerce
directe, așa cum procedez întotdeauna. Spre deosebire d
alți oameni.

Imogen se simțea ultragiată.

– Nu sînt chiar atît de lipsită de experiență în domeni
domnule, și eu am tras o cu totul altă concluzie.

Zîmbetul lui Matthias era usturător.

– Ați trăit pe propria piele experiența desfrîului? Nu îm
dați și mie cîteva detalii, domnișoară Waterstone?

– Nu vă dau. Astfel de lucruri sînt întotdeauna intime.

– Într-adevăr. Ei bine, dați-mi voie să vă împărtășesc cî
cîteva observații directe asupra dragostei și desfrîului. Eu sînt
produsul unei uniuni începute în focurile mistuitoare ale
desfrîului pătimaș. Dar cînd focul s-a mai răcit, a lăsat în urmă
doar amărăciune, mînie și regrete.

Sentimente de simpatie și stupoare alimentau alternativ
temperamentul impetuos al lui Imogen. Făcu un pas spre
Matthias, dar se opri, ezitînd.

– Iertați-mă, *my lord,* nu am crezut că aceasta ar putea
fi o problemă atît de personală pentru dumneavoastră.

– Din nefericire, a fost prea tîrziu pentru ca vreuna dintre
părți să scape. Vocea lui Matthias nu avea nici o inflexiune.

Mama rămăsese însărcinată cu mine, așa că familia ei cerea încheierea neîntîrziată a căsătoriei. Familia tatălui meu rîvnea la moștenirea mamei mele. Așa se face că s-a contractat o căsătorie în iad. Tata nu a iertat-o niciodată pe mama. Era convins că ea l-a ademenit în acest mariaj. Din punctul ei de vedere, mama nu l-a iertat niciodată pe tata că a sedus-o și apoi s-a întors împotriva ei.

– Ce experiență îngrozitoare pentru copilăria dumneavoastră!

Ochii lui reflectară un amuzament răutăcios.

– Dimpotrivă. Eu consider că a fost o experiență salutară, domnișoară Waterstone. Am avut multe de învățat.

– Fără îndoială că ați primit o lecție îngrozitoare. Imogen își stăpîni un fior de tristețe. Apoi îi trecu prin minte un gînd: Ați spus că lumea așteaptă de la dumneavoastră să vă căsătoriți, acum, după ce ați primit titlul. Cu siguranță veți căuta fericirea potrivit opiniilor dumneavoastră.

– Puteți fi sigură de asta, replică Matthias încordat. Intenționez să fac o căsătorie bazată pe ceva mult mai substanțial decît nebunia romantică a pasiunii și desfrîul.

– Desigur, murmură Imogen.

Matthias luă vasul verzui din mîinile ei și îl contemplă îndelung.

– Caut o soție dotată mai curînd cu bun-simț și rațiune decît cu mintea îmbîcsită de romantisme ieftine. O femeie inteligentă, condusă de o minte educată. Una al cărei simț al onoarei să-mi dea siguranța că nu va face o pasiune de fiecare dată cînd va întîlni un poet cu ochi visători.

– Înțeleg. Cum de se înșelase atît de rău în privința [illegible] bărbat? gîndi Imogen. Colchester de Zamar pe ca[illegible] imaginase ea era însăși esența romantismului. Adevă[illegible] Colchester se afla evident într-un impas. Este foarte [illegible] domnule, reluă ea, dar cînd v-am scris să veniți, eram conv[illegible] că noi doi avem multe în comun.

– Adevărat?

– Da. Dar acum înțeleg că m-am înșelat. Sîntem ext[illegible] de diferiți, nu-i așa, my lord?

El se întoarse brusc și o privi cu mare atenție.

– Poate că da... în anumite privințe.

– În cele mai importante din cîte îmi pot da seama. Zîm[illegible] palid. De aceea vă eliberez de cuvîntul dat, *my lord.*

– Poftim? se răsti el.

– Am greșit așteptînd de la dumneavoastră să mă ajuta[illegible] în planurile mele. Imogen studia felul în care degetele lu[illegible] sensibile pipăiau vasul zamarian. M-ați convins că nu sînte[illegible] făcut pentru acest gen de aventură și că eu nu am nici u[illegible] drept să vă cer acest serviciu.

– Credeam că m-am exprimat destul de clar cînd am spus că nu veți scăpa atît de ușor de mine, domnișoară Waterstone!

– Domnule?

– Vă voi ajuta în ceea ce veți întreprinde. Poate că nu sînt omul la care ați sperat, domnișoară Waterstone, dar ard de dorința de a mă dovedi ceva mai mult decît un om de nimic.

Imogen se îngrozi.

[illegible] Niciodată nu am intenționat să sugerez că [illegible] un om de ni...

[illegible] mîna pentru a pune capăt protestului.

[illegible] foarte explicită. Mă considerați un om dominat [illegible] temperament foarte sensibil și nervos. Nu neg că ar [illegible] urmă de adevăr în această percepție, dar să fiu al [illegible] dacă mă voi lăsa catalogat drept laș!

Domnule, nici nu mi-a trecut prin minte să vă con[illegible] laș. O anumită tendință spre emotivitate este o slăbiciune [illegible] nu ar trebui să vă rușinați. Fără îndoială, aceasta este [illegible] trăsătură de familie, la fel ca șuvița albă din părul [illegible]avoastră. Este un lucru asupra căruia dumneavoastră, [illegible]mnule, nu aveți nici un control.

– Prea tîrziu, domnișoară Waterstone. Am hotărît că îmi [illegible] respecta promisiunea făcută unchiului dumneavoastră. [illegible] singura cale spre a-mi salva cît de cît mîndria.

– Ca să-ți spun adevărul, am fost îngrozită, îi mărturisea Imogen Horatiei două zile mai tîrziu, în caleașca ce le ducea la Londra. Erau singure, pentru că Matthias plecase în ziua precedentă, ducînd cu el o listă de instrucțiuni din partea lui Imogen. Face asta doar ca să-și demonstreze că are vînă. Mă tem că i-am rănit orgoliul. Nu asta am intenționat, dar știi cum mă ambalez uneori atunci cînd simt că am dreptate.

– Eu nu mi-aș face prea multe probleme în legătură cu orgoliul lui Colchester, spuse Horatia acru. Are suficientă aroganță ca să-i ajungă pentru tot restul vieții.

– Aş vrea să te pot crede, dar eu sînt convinsă [illegible] o delicată sensibilitate.

– Sensibilitate delicată? Colchester?!

– Am insistat inutil încercînd să-l conving să ren[illegible] ajutor, dar, după cum vezi, nu am avut succes.

– Colchester pare într-adevăr hotărît să te ajute să-[illegible] aplicare planul tău nebunesc. Mă întreb însă ce anume urm[illegible]

– Mai adineauri ţi-am spus ce urmăreşte. Încearcă [illegible] demonstreze că este un bărbat de acţiune. Oricine poate [illegible] că nu este un astfel de om.

– Hmm. Horatia îşi netezi fusta rochiei de călătorie, [illegible] se rezemă de pernele trăsurii. O privea gînditoare pe Imog[illegible] La început ţi-am spus că apreciez planul tău ca deosebit [illegible] periculos pentru că mă temeam de reacţia lordului Vanne[illegible] Acum însă sînt convinsă că implicarea lui Colchester este [illegible] mutare şi mai periculoasă.

– Colchester nu este periculos. Imogen strîmbă din na[illegible] Mi-aş fi dorit să fie. Nu aş fi atît de îngrijorată. Aşa cum sta[illegible] lucrurile, pe lîngă aplicarea întocmai a planului, voi fi nevoit[illegible] să-l supraveghez şi pe el. Trebuie să fiu atentă ca entuziasmul de a se afirma să nu-l atragă într-un bucluc.

Horatia îşi privi intrigată nepoata.

– Ai de gînd să-i porţi de grijă lui Colchester?

– În condiţiile date, trebuie s-o fac. Imogen privea posomorîtă pe geamul trăsurii. Nu este omul la care mă aşteptam, mătuşă Horatia.

– Repeţi treaba asta întruna. Fii cinstită, Imogen: aşteptările tale se bazau doar pe fantezii.

[illegible] adevărat. Mi-am format părerea despre [illegible] Excelenţei sale bazîndu-mă pe articolele lui [illegible] Review. Asta nu demonstrează decît că nu poţi [illegible] pe tot ce citeşti.

[illegible] o privi pe deasupra ochelarilor.

[illegible] mea, nu-l înţelegi pe Colchester. Am încercat [illegible] că reputaţia lui era bine definită încă de acum vreo [illegible] cînd abia împlinise douăzeci. Ştiu că nu mă vei crede, [illegible] adevărul este că oamenii îl consideră extrem de periculos, [illegible] sînge rece.

Imogen se strîmbă.

– Ce prostie! La nici la cinci minute după ce l-ai cunoscut [illegible] dai seama că reputaţia lui nu are nimic de-a face cu firea [illegible] Este, evident, victima bîrfelor, aşa cum mi s-a întîmplat şi [illegible] acum trei ani.

– Bineînţeles că a reuşit să te convingă de acest lucru, murmură Horatia. Mă întreb de ce.

– Se pare că mi l-am luat pe cap, spuse Imogen, resemnată. Fără îndoială că îmi va da mai mult de furcă decît merită.

– Draga mea, nu m-ar mira dacă chiar în clipa asta l-aş auzi spunînd acelaşi lucru despre tine.

Imogen nu răspunse. Se întoarse să admire peisajul rural ce se derula prin faţa ochilor ei. Îi reveniră în minte fragmente de visuri care o treziseră în toiul nopţii. În ultimele săptămîni avusese aproape aceleaşi visuri, dar cele de noaptea trecută fuseseră cele mai limpezi şi mai tulburătoare.

Se afla în biblioteca unchiului Selwyn. Era miezul nopţii.

Luna palidă strălucea prin ferestre. Umbre întunecate scăldau încăperea şi conţinutul ei funebru. Se întorsese încet, căutîndu-l pe bărbatul pe care îl ştia acolo. Nu-l putea vedea. Nu-l văzuse niciodată. Dar îi simţea prezenţa. Acum aştepta învăluit în mantie, ascuns în întunericul dens.

Ceva sau cineva se mişcase în cel mai întunecat colţ al camerei. Privise cu emoţie o siluetă ce se desprindea din umbrele înconjurătoare şi se apropia de ea. Nu i se putea vedea faţa, dar cînd trecu prin razele lunii, văzuse o strălucire argintie în părul lui.

Zamaris, Lordul Întunericului. Puternic. Seducător. Şi foarte periculos.

Se apropiase de ea cu braţele întinse.

Nu era Zamaris, ci Colchester, observase ea.

Imposibil!

Dar dintr-un motiv oarecare, ea nu văzuse diferenţa dintre ei. Zamaris şi Colchester se contopiseră într-o singură creatură a nopţii.

Privise mîna întinsă spre ea şi văzuse picurînd sînge din vîrfurile degetelor elegante.

Avea să regrete combinaţia cu domnişoara Imogen Waterstone, îşi spuse Matthias pentru a mia oară de cînd sosise la Londra. Avea deja un efect distrugător asupra puterii lui de concentrare.

Lăsă pana din mînă şi studie fără să vadă notele pe care le făcea pentru următorul articol destinat să apară în revistă. Pînă acum acoperise mai puţin de jumătate de pagină cu

speculaţii pe marginea ritualurilor zamariene. Gîndul la iminenta sosire a lui Imogen la Londra nu-i dădea pace.

Ea şi Horatia trebuiau să sosească chiar în ziua aceea. După care îşi va pune neîntîrziat în aplicare planul ei nebunesc. Nu avea nevoie decît de cîteva invitaţii la diverse evenimente mondene şi cîteva baluri. Horatia părea convinsă că le va putea obţine.

Matthias se ridică de pe scaun şi ocoli imensul birou din mahon. Se opri în faţa focului, conştient de neliniştea din ce în ce mai accentuată ce-l cuprindea. Nu-i dădea pace încă de cînd ajunsese la Londra.

Fusese un prost că se lăsase îmbrobodit de planul lui Imogen. Atîta doar că intuiţia lui îi spunea că acest plan afurisit nu avea nici o şansă să funcţioneze. Din nefericire, mai mult ca sigur că pe Imogen o aşteptau momente extrem de dificile pînă cînd se va convinge să renunţe.

Imogen era hotărîtă să se lanseze pe un teren semănat cu toate ameninţările unui scandal şi ale altor pericole. Matthias cumpăni din nou întregul plan, încercînd să fie obiectiv. Nu credea că Vanneck şi-a ucis soţia. Vanneck era un ticălos lipsit de principii, alunecos, care îşi făcuse o reputaţie deplorabilă frecventînd asiduu bordelurile, dar Matthias nu-şi putea imagina că ar fi chiar un criminal. Seducerea fără scrupule a unei tinere inocente şi naive, cum era Imogen, aducea mai degrabă cu stilul lui Vanneck. Lăsă braţele pe lîngă corp, strîngîndu-şi pumnii. Închise ochii, amintindu-şi cum îi răspunsese Imogen la îmbrăţişare. O căldură dulce îl străbătu, înteţind focul ce mocnea în el de cînd plecase de la

Upper Stickleford. Nu-şi amintea ca sărutul vreunei [illegible] fi produs un asemenea efect de durată asupra lui. [illegible] alunge dorința care îl cuprinsese. Nu izbuti şi atunci [illegible] să şi-o imagineze pe Imogen împreună cu Vanneck [illegible] camera de la conacul Sandown. Focul din el îngheța.

Matthias era conştient de ceea ce se întîmpla şi [illegible] îngrijora ca nimic altceva pînă acum. O dorea pe Imogen numai pentru el. Imaginea ei în brațele libidinoase ale lui Vanneck era suficientă ca să-i trezească gînduri ucigaşe.

Inspiră adînc, privi concentrat focul şi încercă să [illegible] la lumină fantomele. Erau acolo, nu-l părăseau niciodată [illegible] urmăreau ca şi cum ar fi vrut să-l tragă în flăcări. Să le [illegible] naiba!

Matthias avea zece ani cînd tatăl său, Thomas, a [illegible] furibund prin casă pentru ultima oară, insultînd-o pe Elizabeth care, ca de obicei, îl asculta cu lacrimi în ochi.

Matthias urmărise ultima luptă prin grilajul balustradei. Propria-i neputință de a pune capăt cuvintelor jignitoare şi lacrimilor mamei sale făcuseră să-i tremure mîinile. Ar fi vrut să fugă şi să se ascundă. Fusese însă nevoit să rămînă şi să-l privească pe tatăl său pe care nu reuşise să-l mulțumească niciodată, asistînd la lupta lui cu mama sa pe care nu reuşise niciodată să o aline.

Auzise aceleaşi acuzații oribile pe care şi le aruncau părinții săi de ani de zile, dar acum era prima oară cînd le înțelegea.

După trecerea atîtor ani, încă îi mai ardeau creierul.

– M-ai prins în capcană, cățea în călduri ce eşti! îi

[illegible] Thomas soției sale, stînd în mijlocul holului. Ți-ai [illegible] trupul ca să mă seduci, după care, intenționat, ai rămas [illegible]!

– Mi-ai spus că mă iubeşti, se apărase Elizabeth. Eram [illegible], dar tu nu ai avut scrupule cînd m-ai necinstit, nu-i aşa?

– Tu m-ai mințit! Mi-ai spus că ştii să te fereşti ca să nu [illegible]. Să te ia naiba! Niciodată nu am avut de gînd să mă [illegible] cu tine. Pentru tine nu am simțit decît pofte trecătoare. [illegible] mai mult decît aş fi simțit pentru oricare tîrfă!

– Iar mie îmi vorbeai de dragoste, plîngea Elizabeth.

– Pfui! M-am săturat de căsnicia asta lipsită de dragoste! Ai dorit titlul, ei bine, îl ai, dar, pe Dumnezeul meu, Elizabeth, asta-i tot ce vei căpăta de la mine!

– Nu mă poți părăsi, Thomas!

– Nu mă pot descotorosi de tine legal. Divorțul nu intră în discuție. Dar refuz să mă condamn la o viață întreagă de nefericire. Bucură-te de titlul pentru care ți-ai folosit trupul ca să-l obții! Vei primi această casă şi o pensie lunară, dar eu nu voi mai pune niciodată piciorul aici. Îmi voi lua o locuință în Londra. Dacă ai nevoie să-mi comunici vreo nevoie importantă, o vei face prin avocații mei.

– Şi Matthias? întrebase Elizabeth disperată. El este fiul şi moştenitorul tău.

– Pentru povestea asta nu am decît cuvîntul tău, răspunsese Thomas răguşit. Din punctul meu de vedere, ai fi putut să te culci cu jumătate din membrii clubului meu.

– Este fiul tău, ticălosule! Legea nu-ți va permite să-l renegi.

– Sînt perfect conştient de acest lucru, doamnă. [illegible] bună zi voi afla adevărul şi voi şti cît de înşelat am [illegible] bărbaţii din familia mea au o şuviţă de păr argintiu [illegible] trec de douăzeci de ani.

– O va avea şi Matthias, te asigur. Între timp, [illegible] nu-l poţi ignora.

– Îmi voi face datoria faţă de el, zisese Thomas. [illegible] hotărît deja că îl voi trimite la şcoală. Dacă va rămîne [illegible] asta, fără îndoială că îl vei lega atît de strîns de lacrimile [illegible] şi îl vei ţine atît de strîns de poalele tale că nu va [illegible] niciodată bărbat.

– Nu-l poţi trimite de-acasă. El este tot ce am şi [illegible] voi permite acest lucru!

– Nu ai de ales, doamnă! se răstise Thomas. Am [illegible] deja toate aranjamentele. L-am concediat pe tutorele lui. [illegible] puţin noroc, la Eton sau la Oxford, va putea fi îndreptat [illegible] răul pe care ai încercat să i-l faci.

Perioada de şcoală nu fusese dezagreabilă. După ce [illegible] petrecuse primi zece ani din viaţă străduindu-se să-i facă [illegible] plac tatălui său, Matthias continuase acest efort inutil aruncîndu-se cu toate puterile în vîltoarea studiilor.

Thomas nu prea dăduse atenţie succeselor şcolare ale fiului său, dar în anii aceia se petrecuse ceva neobişnuit. Spre deosebire de majoritatea materiilor, Matthias se simţise atras de textele clasice, care ajunseseră imediat centrul preocupărilor sale. Pe măsură ce creştea, acestea îl atrăgeau cu o forţă inexplicabilă. Simţea că acestea ascund secrete profunde.

[illegible] lungi şi melancolice din partea lui Elizabeth îl [illegible] cu nesfîrşitele plîngeri despre egoismul tatălui [illegible] pe care le organiza ea şi, în cele din urmă, [illegible]. Lui Matthias îi era groază să se ducă acasă între [illegible], dar o făcea pentru că simţea că este de datoria lui. [illegible] treceau anii, o văzuse suficient de des pe Elizabeth [illegible] şi da seama că, între două petreceri, ea îşi trata [illegible] cu vin şi laudanum în cantităţi din ce în ce mai mari.

[illegible]rile de la tatăl său fuseseră rare. Pe el îl preocupa [illegible] ridicat al şcolarizării feciorului său şi se plîngea de [illegible]bilele pretenţii financiare ale lui Elizabeth.

Elizabeth s-a înecat într-un iaz de pe moşie în iarna în [illegible] Matthias a împlinit paisprezece ani. Servitorii au povestit [illegible] băuse mult la cina din seara aceea – vin şi coniac. Apoi [illegible] spusese că vrea să se plimbe singură.

Moartea ei a fost declarată un accident, dar Matthias se [illegible] uneori dacă nu fusese cumva o sinucidere. Oricum, el [illegible] blestemat să suporte o parte din vină tot restul vieţii pentru [illegible] nu fusese acolo s-o salveze. Aşa vrusese mama lui, gîndi el [illegible]rincenat.

Şi acum îl avea dinaintea ochilor pe tatăl său stînd de partea cealaltă a mormîntului lui Elizabeth. A fost un moment memorabil şi din alte motive, dintre care cel mai important a fost promisiunea pe care şi-a făcut-o Matthias. Şi-a privit ţintă tatăl şi a jurat că nu se va mai strădui niciodată să-i facă pe plac. În ziua aceea s-a instalat în sufletul lui un soi de răceală. Care nu a dispărut niciodată.

Thomas nu şi-a dat seama de starea de spirit a lui Matthias. L-a tras deoparte imediat după înmormîntare şi, jubilînd, i-a anunţat intenţia de a se recăsători. Uşurarea lui Thomas că scăpase de Elizabeth şi bucuria cu care anticipa următoarea căsătorie contrastau izbitor cu atmosfera de doliu din jurul lor.

– Se numeşte Charlotte Poole, Matthias. Este încîntătoare, graţioasă şi pură. Un model unic de feminitate. Îmi va aduce o fericire pe care nu am cunoscut-o niciodată.

– Foarte bine pentru dumneavoastră, domnule.

Matthias a făcut stînga împrejur şi a părăsit cimitirul şi cu asta mormîntul mamei sale. Din clipa aceea ştiuse că fantoma ei îl va urmări toată viaţa.

Scrisoarea lui Thomas prin care îi anunţa naşterea unei fiice, Patricia, sosise la un an după căsătoria lui cu Charlotte. Matthias citise atent cuvintele pline de bucurie ale tatălui său, care îi descria „profunda şi neţărmurita" afecţiune pe care o are faţă de fetiţă şi mama ei. Cînd terminase de citit scrisoarea, Matthias o aruncase în focul din cămin. O privise arzînd şi văzuse printre flăcări fantoma mamei sale. Fantoma ei a fost prima dintre multe altele.

Şuviţa argintie din părul lui Matthias apăruse aproape peste noapte. După care Thomas începuse să-i scrie din ce în ce mai des, invitîndu-l să-i viziteze noua familie. Matthias ignorase scrisorile.

La terminarea studiilor, Matthias cunoştea bine greaca, latina, zarurile şi whist-ul. Călătoriile regulate la Londra,

împreună cu prietenii, l-au familiarizat perfect cu iadul jocurilor de noroc şi cu exponatele de la British Museum.

În acest muzeu a aflat el primele informaţii despre Zamarul dispărut. Tot aici l-a cunoscut pe George Rutledge, om de ştiinţă foarte respectat, expert în antichităţi. Rutledge l-a invitat să-i consulte biblioteca.

Impresionanta bibliotecă a savantului conţinea mai multe probe despre existenţa unui regat insular dispărut. Rutledge era tot atît de entuziasmat ca şi Matthias la gîndul că ar putea descoperi Zamarul. Singura problemă era cum să obţină banii necesari unei asemenea expediţii. Matthias rezolvase problema de o manieră nemaiîntîlnită, care scandalizase societatea mondenă şi îl înfuriase la culme pe tatăl său.

Deschisese o sală de jocuri de noroc.

În anii care au urmat după descoperirea Zamarului de către Matthias, el primise mai multe scrisori de la lordul Colchester prin care îl invita să-i viziteze familia în casa lor de la ţară. Matthias refuzase politicos, evitînd o întîlnire cu mama şi sora sa vitrege.

Acum cîteva luni, pe cînd se întorcea din Zamar, aflase că Thomas şi Charlotte muriseră într-un accident de trăsură. Înmormîntarea avusese loc cu cîteva săptămîni înainte de sosirea lui la Londra, iar Patricia plecase imediat după aceea să locuiască la un unchi din partea mamei sale.

Matthias sosise la Londra să descopere că moştenise un titlu şi alte cîteva fantome.

4

Dacă lucrurile nu vor decurge cum trebuie, el va scoate din mînecă singura carte pe care o deținea, hotărî Matthias cînd intră, marți seara, în strălucitorul salon de bal. Avea posibilitatea ca, de îndată ce Imogen își va lansa planul, el să i-l compromită spunîndu-i lui Vanneck și celorlalți că harta ei este falsă.

Era un risc. Nu avea nici o garanție că această tactică va da rezultate. La urma urmelor, Imogen era I.A. Stone. Ea era hotărîtă să păstreze secretă această identitate, dar era liberă să citeze opiniile lui I.A. Stone. Iar dacă Stone, care atrăsese de partea lui destui entuziaști, oameni devotați care-i respectau opinia, lansa zvonul că harta este autentică, Vanneck ar putea foarte bine să muște din momeală fără să țină cont de părerea lui Matthias. Existau mulți oameni care doreau să demonstreze că Matthias nu are dreptate.

Cînd intră în vastul salon, nu luă în seamă privirile reci și iscoditoare care îl urmăreau. Se prefăcu a nu auzi

[illegible] șușotite: *Colchester-Cel-Cu-Sînge-Rece.*

Nu scăpase niciodată de reputația pe care și-o făcuse cu [illegible] ani în urmă. Dar nici nu făcuse vreun efort. Avusese de îndeplinit lucruri mai importante în toți acești ani. Dispărutul [illegible] îi solicitase trupul și sufletul. Cel puțin pînă în clipa în care Imogen Waterstone l-a tîrît în aventura asta nebunească.

În cea mai mare parte a timpului, Matthias ignorase lumea mondenă. Nu făcuse nici un secret din faptul că disprețuia frivolitatea și bîrfa cu care se hrănea această societate. Ca urmare, aceeași societate îl considera un personaj fascinant.

Schimbă saluturi convenționale cu cîteva cunoștințe și se servi cu un pahar de șampanie. Se rezemă de o coloană împodobită cu un prost-gust remarcabil, la fel ca toate coloanele înzorzonate cu arabescuri aurite din întreaga sală, și își scoase ceasul din buzunar. Aproape ora unsprezece. Cortina se ridica.

Într-o notiță foarte detaliată care-i sosise în dimineața aceea, Imogen îi dăduse instrucțiuni cu privire la rolul pe care trebuia să-l joace în seara respectivă. Mersese atît de departe încît îi trimisese un fel de scenariu cu privire la modul în care trebuia să decurgă prima lor discuție în fața auditoriului. În sfîrșit, i se ceruse să se poarte de parcă atunci s-ar cunoaște.

După ce trecuse în revistă replicile pe care ar fi trebuit să le memoreze, Matthias aruncase hîrtia în foc. El nu era Edmund Kean, iar salonul în care se desfășura balul dat de lady Blunt nu era Drury Lane. Cu toate acestea, acum se afla aici.

Şi, fără voie, se simţi intrigat.

Mica şaradă pusă la cale de Imogen era deplin revoltătoare şi de-a dreptul nebunească. Fără îndoială însuşi avea să greşească replicile care-i reveneau. Cu toate acestea, recunoştea că este nerăbdător ca spectacolul să înceapă.

Se gîndi că în scurtul timp de cînd o cunoscuse trăise o mulţime de sentimente şi senzaţii necunoscute, toată gama, de la stupoare la dorinţe tulburătoare. Între timp cunoscuse momente de iritare, uimire, amuzament, pe scurt, fusese obligat să facă faţă la tot ceea ce cunoscuse în ultimii ani. Doamna era periculoasă.

– Bună seara, Colchester. Asta este o adevărată surpriză. Trebuie că se va petrece ceva foarte interesant aici, în salonul doamnei Blunt. Altfel nu-mi pot imagina vreun motiv pentru care să fi acceptat o asemenea invitaţie la bal.

La auzul binecunoscutei voci melodioase, Matthias se întoarse şi o privi pe femeia ce stătea lîngă el. Înclină uşor capul.

– Selena. Ridică paharul în semn de salut. Complimentele mele. Spectaculoasă ca întotdeauna, doamna mea!

– Mulţumesc, domnule. Fiecare face ce poate mai bine.

– Şi în cazul tău, reuşeşti întotdeauna.

Chiar dacă Selena, lady Lyndhurst, sesizase ironia din glasul lui, nu dădu nici un semn. Afişă pur şi simplu un zîmbet rece de recunoaştere a ceea ce părea evident. *Era*, într-adevăr spectaculoasă, lucru recunoscut de toată lumea.

Selena trecuse binişor de douăzeci de ani. Se stabilise la Londra în urmă cu patru ani, după moartea soţului său, mult mai în vîrstă. Nu manifestase nici o preocupare pentru o nouă căsătorie, dar numele ei era legat uneori, destul de discret, de cel al unui anume gentleman din societatea londoneză. Frumoasă, elegantă, inteligentă, ea profita din plin de avantajul libertăţii extraordinare pe care i-o oferea statutul de văduvă bogată.

Selena se alăturase Societăţii Zamariene, dar, după părerea lui Matthias, interesul ei pentru antichităţi nu avea să dureze prea mult. Era suficient de inteligentă pentru a o atrage subiectul, dar, aşa cum se întîmpla cu majoritatea membrilor, interesul ei faţă de anticul Zamar era mai degrabă o chestiune de modă decît una de educaţie. Cînd Zamar va înceta să fie amuzant, ea avea să-şi găsească o altă preocupare pentru a se distra.

Părul auriu al Selenei, ochii ei albaştri-azurii şi tendinţa manifestă de a purta rochii ca albastrul cerului îi aduseseră porecla de Înger. Tinerii din preajma ei scriau ode despre „aspectul divin“ şi „aura eterică“ a frumoasei văduve. Cei bătrîni, gentlemenii cu stare, încercau să o atragă în patul lor. Din cîte auzise Matthias, cîţiva reuşiseră chiar. Dar Selena era extrem de selectivă în alegerile sale.

Instinctul îi spunea lui Matthias că Selena era genul de femeie ale cărei farmec şi frumuseţe stîrneau pasiuni, dar ea însăşi se lăsa puţin atinsă de acestea.

În seara aceasta era îmbrăcată, ca de obicei, într-o rochie

bleu cu strasuri aurii, care lăsa să se vadă desstul de ... albi ca zăpada. Strasurile străluceau orbitor în ... candelabrelor. Pene aurii îi fluturau în păr. Mănușile ... asemenea azurii, și pantofii de satin bleu completau ... Întocmai aspectul unui înger, gîndi Matthias, întreb... ce făcuse cu aripile.

Imaginea părului arămiu al lui Imogen și a ochil... culoarea mării flutură o clipă prin fața ochilor lui. Imog... avea nimic eteric. Ea era vioaie, isteață și inteligentă. ... opusul fantomei pe care o vedea el în flăcări. Pasiunea ... de ea era foarte reală, nu o imitație de emoții. Amin... sărutului lor îl străbătu ca un fulger.

Făcu o strîmbătură, apoi luă o gură de șampanie. Nu ... simțea atras în mod deosebit de îngeri, dar se pare că stîrn... interesul unei anumite doamne care avea în ea un ... drăcușor.

– Haide, Colchester, spune-mi ce te aduce aici în se... asta? Selena cercetă sala de bal. Este adevărat că te-ai hotă... să-ți faci datoria față de titlul pe care l-ai moștenit? Ai desci... în sezonul ăsta în societate ca să vînezi o soție?

– Așa se bîrfește?

– Pentru moment, asta-i teoria cea mai credibil... recunosc eu. Spune-mi, ai pus ochii pe vreo tînără di... mulțima asta?

– Și dacă am pus?

Selena dădu drumul unui hohot de rîs cristalin.

– Dacă ești în căutarea unei soții potrivite, domnule, eu te pot ajuta.

– Cum?

– ... tinerelor domnișoare, firește. Ai auzit, ... un salon ca să mă mai amuz și eu. Ne ... de două ori pe săptămînă ca să studiem anticul Zamar. ... doamne de cea mai bună calitate, din cele mai ... familii. Spune-mi cum ți-ar plăcea să arate, din ce ... să provină, ce vîrstă să aibă, ce moștenire, iar eu voi ... una, două tinere ca să ți le prezint.

Matthias zîmbi amuzat.

– Vorbești de parcă ai organiza o licitație la Tattersall, Selena.

– Alegerea unei soții nu diferă prea mult de aceea a unui ... pursînge, nu-i așa, *my lord?*

– Nu am de unde să știu. Matthias luă un al doilea pahar ... șampanie de pe o tavă și i-l înmînă. Nu am trecut niciodată ... această experiență. Mai povestește-mi despre salonul ... zamarian pe care l-ai deschis, Selena. Nu prea pare să fie ... genul tău. Cum te poți amuza tu în compania unui grup de ... tinere de două ori pe săptămînă?

Ochii Selenei lucără peste marginea paharului.

– Nu ți se pare posibil că pot să mă distrez de minune introducîndu-i pe alții în misterele vechiului Zamar?

– Nu, replică el brutal. Pare mai credibil că ai descoperit în tinerele domnișoare o sursă excelentă de bîrfe proaspete despre familiile de cel mai înalt rang din societate.

– Bineînțeles, sînt copleșită de părerea ta deplorabilă despre mine.

– N-o pune la suflet, Selena. Eu am o părere [illegible] despre cele mai multe jocuri mondene.

– Nu prea eşti în măsură să-i critici pe alţii, Colch[illegible] fie şi numai pentru faptul că acum cîţiva ani ai organi[illegible] sală de jocuri necurate cu scopul precis de a-i distra pe d[illegible] din lumea bună. Selena rîse uşor. Şi cînd te gîndeşti că [illegible] mă acuzi pe mine că mă joc cu oamenii! Concepţia ta d[illegible] distracţie îmi taie respiraţia.

Nici un bărbat nu şi-a pierdut toată moştenirea la m[illegible] de joc de la „Lost Soul"*, gîndi Matthias. Avusese el grij[illegible] nu se întîmple aşa ceva. Dar nu vedea de ce i-ar expl[illegible] Selenei. Nici nu l-ar crede. Mai mult ca sigur, nimeni [illegible] societatea lor nu-l crezuse. Chiar şi după trecerea anilor [illegible] se mai bîrfea cum că el ar fi tocat multe averi cît ti[illegible] organizase jocurile iadului.

– În ultima vreme prefer să caut distracţia în altă par[illegible] zise Matthias studiind mulţimea în căutarea lui Imogen. Ar [illegible] trebuit să ajungă.

– Cauţi pe cineva anume? îl întrebă Selena. Poate că a[illegible] fi bine să te previn că am văzut-o pe Theodosia Slott print[illegible] invitaţi.

Matthias îşi reprimă un geamăt, străduindu-se ca vocea lui să sune plat:

– Nu mai spune!

– Într-o bună zi va trebui să-mi relatezi ce s-a întîmplat de fapt cînd i-ai împuşcat iubitul.

---

* Suflet Pierdut.

[illegible] despre ce vorbeşti, spuse Matthias pe un [illegible] hotărînd în sinea lui că îi va mai acorda lui Imogen [illegible] minute. Dacă nu îşi va face apariţia, o va lăsa [illegible].

[illegible] nu luase bine această hotărîre că se şi răzgîndi. [illegible] că Imogen ar putea rămîne în voia soartei îi îngheţă [illegible] în vene.

[illegible] îi aruncă o privire intrigată.

– Aşadar, refuzi încă să vorbeşti despre acel duel, deşi s-a [illegible] acum cîţiva ani? O adevărată dezamăgire. Şi totuşi [illegible] spune că sînt dezamăgită. Eşti renumit pentru refuzul [illegible] de a discuta despre altceva în afară de anticul Zamar.

– În societate există puţine subiecte care merită [illegible]fundate.

– Mă tem că eşti cam cinic, *my lord*. Selena tăcu pentru [illegible] în capătul opus al salonului se produsese o mică agitaţie. [illegible], măi, măi! Se pare că a mai sosit o persoană interesantă, [illegible] afară de dumneata.

Matthias urmări privirea Selenei. Fără îndoială, un murmur de uimire străbătea mulţimea invitaţilor. Atmosfera din jur îi sugera o haită de cîini înainte de plecarea la vînătoare. Plutea în aer mirosul sîngelui.

Apoi un nume fu preluat ca un val de lumea aflată în salon. Matthias îl prinse din zbor cînd trecu pe lîngă el.

– Neruşinata Imogen. Tînăra Waterstone. Nu ţi-o aminteşti, dragul meu?

– Nu prea ştiu bine despre ce era vorba. S-a întîmplat

acum trei ani. Totul a fost ținut sub tăcere din [illegible] cu marchiza de Blanchford. Înțeleg că ai [illegible] respectabilă după moartea unchiului ei.

– Numele ei a fost legat de cel al lordului [illegible] mai neplăcut mod. Știi, au fost găsiți împreună [illegible] din conacul familiei Sandown. Lady Vanneck s-a [illegible] cauza incidentului.

– Nu mai spune! Și totuși ea este primită în [illegible]

– Nerușinata Imogen este o persoană foarte [illegible] dragul meu. Iar mătușa ei este rudă cu Blanchford. [illegible] flutură evantaiul albastru cu reflexe aurii. Nerușinata [illegible] Aproape că o uitasem. Ei bine, poți să fii sigur că [illegible] amuza, *my lord*.

– Chiar crezi?

– Sînt sigură. Dumneata nu erai în oraș acum trei [illegible] cînd ea a făcut furori. Destul de originală, aș putea [illegible] Selena zîmbi. O să-ți placă, Colchester. Are o adevă[illegible] pasiune pentru Zamar.

– Nu zău?!

– Din cîte îmi amintesc, era complet lipsită de gust [illegible] fără strop de stil. Mă întreb dacă a învățat vreodată să valse[illegible] ca lumea.

Matthias îi aruncă o privire.

– Ai cunoscut-o bine?

– *Toată lumea* a cunoscut-o după incidentul cu Vanneck. A fost senzația sezonului. Nu o văd de aici, domnule. Ești destul de înalt. O poți vedea peste capetele celorlalți?

[illegible] Matthias blînd. O văd destul de bine.

[illegible] lui Imogen cu un amestec de fascinație, [illegible] și respect. Intenționat sau nu, tînăra făcea cărare [illegible] de bal.

[illegible] cu o rochie cu talia sus, de un verde [illegible] nu numai culoarea îi conferă distincție, gîndi [illegible] La urma urmei, verdele zamarian era culoarea la [illegible] Ci ornamentul de delfini și scoici care-i [illegible] decolteul adînc și cele trei rînduri de volane ale [illegible] ce te făcea să o privești de două ori. Zîmbi ușor. [illegible] erau desigur de inspirație zamariană, dar delfinii și [illegible] arătau destul de ciudat pe o rochie de bal.

Pe cap purta un turban destul de mare, de același verde [illegible], care-i ascundea tot părul, cu excepția cîtorva [illegible]. Stilul s-ar fi potrivit mai degrabă unei doamne în [illegible]. O broșă de aur reprezentînd un delfin împodobea [illegible].

Horatia, strălucind într-o rochie de brocart argintiu, se [illegible] alături de Imogen. Înlocuise obișnuiții ochelari cu un [illegible] elegant.

Matthias își stăpîni un zîmbet la vederea lui Imogen care [illegible] prin mulțime. Nu mergea cu pașii aceia mici, aerieni, pe care cele mai multe femei îi exersau neîncetat. Pășea hotărîtă, cu un fel de entuziasm plin de energie.

Privind-o, Matthias avu senzația că simțurile lui se ascut brusc. Simțea parfumurile florilor din grădină ce pătrundeau prin ușile către verandă, din spatele lui. Lumînările înghesuite

Lumea se depărtă ca prin minune la apropierea lui. M[illegible] simți privirile avide urmărindu-l pe măsură ce direcția [illegible] evident spre Imogen și Horatia.

Ajunse la marginea unui cerc de invitați care în[illegible] perechea în același timp cu Fletcher, adică lordul Vann[illegible]

Vanneck era atît de concentrat asupra lui Imogen [illegible] nu-l observă pe Matthias pînă cînd fu cît pe ce să-l cal[illegible] vîrful pantofilor lui Hessian.

– Vă rog să mă scuzați, murmură Vanneck, căutînd[illegible] un loc mai potrivit. Atunci îl recunoscu pe Matthias. Surp[illegible] îi înnegură ochii cu pleoape grele. Colchester! Curiozita[illegible] de pe fața lui luă imediat locul uimirii. Am auzit eu că ești [illegible] oraș. Ce naiba te aduce aici? Credeam că nu suporți gen[illegible] ăsta de reuniuni.

– Toată lumea pare să-mi pună aceeași întrebare în sea[illegible] asta. Începe să mă plictisească.

Vanneck roși. Gura lui cu buze subțiri se strînse într-un rictus de furie.

– Scuză-mă.

– Nu mă lua în seamă, Vanneck. În seara asta mă preocupă o altă problemă.

– Nu mai spune?

Matthias ignoră privirea intensă, speculativă din ochii lui Vanneck. Nu-l interesase niciodată omul acesta. Drumurile lor se încrucișaseră de cîteva ori nu numai pentru că Vanneck era membru al Societății Zamariene, ci și pentru că făcea parte din două cluburi pe care le frecventa Matthias.

Matthias știa că Vanneck fusese considerat cîndva un [illegible] frumos de către doamnele din înalta societate. Dar [illegible] trecuse de patruzeci de ani și băutura nemăsurată și [illegible] desfrînată își spuneau cuvîntul. Se rotunjise în talie, iar [illegible] cîndva ferme erau acum moi și buhăite.

Matthias urmări cum Imogen era prezentată gazdei, [illegible] și vesela Letitia, lady Blunt. Se vedea bine că Horatia [illegible] Letitia erau bune prietene. Cele două femei clocoteau ca [illegible] pe sobă. Letty era evident încîntată de uimirea pe [illegible] o provocase oaspetele ei neașteptat. Mîine dimineață, [illegible] ei va fi pe toate buzele. Horatia alesese bine prima [illegible] pentru Imogen.

Imogen Waterstone, se oferi să explice Vanneck. Nu a [illegible] fost în oraș cam de trei ani. A fost prietena regretatei [illegible] soții.

Matthias îi aruncă o privire ucigătoare.

– Așa am auzit și eu.

Vanneck se răsti la el:

– O cunoști?

– Să spunem că știu suficient de multe lucruri despre ea ca să doresc să-i fiu prezentat.

– Nu-mi trece prin cap de ce, murmură Vanneck. Femeia asta este o ciudățenie.

Matthias avu imediat dinaintea ochilor imaginea acestui desfrînat plin de sine ademenind-o pe Imogen în dormitor. Trebui să facă un mare efort pentru a-și stăpîni impulsul de a trimite un pumn în obrazul flasc al lui Vanneck. Se întoarse și trecu de ultimul cerc de curioși.

– Colchester! exclamă Letty radiind. Prezenţa l... adăuga o senzaţie seratei sale şi ea îi era p... recunoscătoare. Dintr-o singură lovitură, el o trans... într-o gazdă despre care avea să vorbească toată lum...

– Letty. Matthias se aplecă peste mîna ei ... înmănuşată. Felicitările mele pentru cea mai dist... petrecere din oraş! Pot să te rog să mă prezinţi ... invitate?

Faţa rotofeie a lui Letty se lumină de încîntare.

– Dar bineînţeles, *my lord*. Daţi-mi voie să vă prez... buna mea prietenă Horatia Elibank şi pe nepoata ei, Imo... Waterstone. Doamnelor – contele de Colchester.

Matthias răspunse cu o privire încurajatoare nelinişti... Horatia în timp ce se apleca să-i sărute mîna.

– Îmi face mare plăcere, doamnă Elibank. Apoi îşi l... privirea să alunece spre chipul vioi al lui Imogen.

– *My lord*. Horatia tuşi, uşor răguşită. Poate v... interesează să aflaţi că nepoata mea studiază anticul Zama...

– Într-adevăr? Matthias luă mîna înmănuşată a lu... Imogen, amintindu-şi de scenariul pe care i-l trimisese d... dimineaţă. Ce coincidenţă: şi eu îl studiez.

Ochii lui Imogen jucau în cap, aprobînd triumfător re... plica scrisă de ea.

– Sir, nu cumva sînteţi lordul Colchester, cel care a descoperit Zamarul şi l-a transformat într-un subiect mai popular decît Egiptul?

– Puteţi fi sigură că eu sînt. Matthias hotărî că ar trebui

... scenariu. Cît despre Zamar, nu pot să spun decît ... un subiect la modă pur şi simplu pentru că este

... miji uşor ochii, sesizînd replica improvizată, dar ... să respecte hotărîtă rolul pe care şi-l asumase.

... încîntată să vă cunosc, *my lord*. Cred că avem ... lucruri de discutat.

... există un moment mai potrivit pentru a începe o ...ţie. Îmi faceţi onoarea de a-mi acorda acest dans?

Imogen clipi, surprinsă.

Ah, da, bineînţeles, sir.

Cu o uşoară înclinare a capului spre Horatia, Matthias ... să-i ia mîna lui Imogen. O scăpă doar cu cîţiva ...metri pentru că ea pornise deja spre ringul de dans. Reuşi ... ajungă din urmă exact cînd ea pătrunse pe ringul ...merat.

Imogen se întoarse plină de sine, se lăsă cuprinsă în ...ele lui şi-l antrenă într-un vals frenetic.

– A început! Ochii ei străluceau de emoţie. Am simţit o ... uşurare cînd am constatat că sînteţi aici în seara asta, ...

– Nu am făcut decît să respect instrucţiunile.

– Da, ştiu, dar vă mărturisesc că am fost puţin îngrijorată ... v-aţi putea lăsa pradă îndoielilor în privinţa planului meu.

– Mai degrabă am sperat că dumneata vei avea ceva îndoieli, Imogen.

– Absolut deloc. Aruncă priviri furişe dintr-o parte

într-alta, apoi îl conduse într-un colț liniștit al sal
văzut pe Vanneck?

– Este aici. Faptul că partenera mea mă condu
de dans este o noutate, reflectă Matthias.

– Excelent. Mîna lui Imogen se încleștă pe de
Înseamnă că el a observat deja interesul brusc pe
manifestat față de mine.

– El și toți cei prezenți aici. Nu prea este obiceiul
particip la asemenea evenimente mondene.

– Cu atît mai bine. Mătușa Horatia strecoar
povestea cu Sigiliul Reginei în urechile lui lady Blun
spune că unchiul Selwyn mi-a lăsat moștenire harta. Z
va zbura neîntîrziat. Mă aștept ca la urechile lui Vann
ajungă în seara asta sau cel mai tîrziu mîine.

– Fără îndoială, după cum se răspîndește bîrfa
societate... recunoscu Matthias încordat.

– Îndată ce va afla că eu dețin cheia spre Sigiliul Reg
își va aminti cum ați profitat de ocazie ca să-mi fiți prez
Imogen zîmbea satisfăcută. Se va întreba imediat de ce v-
dat atîta osteneală să mă cunoașteți. Va trage concluzia că
există decît un motiv care să explice dorința dumneavoast
de a mă cunoaște.

– Sigiliul Reginei.

– Exact.

Matthias o studie pieziș.

– Știi, mai există un motiv pentru care am vrut să te
cunosc în seara asta.

Imogen îl privi derutată.

– Și anume, *my lord*?

– Ți-am spus. Lumea mondenă mă crede în căutarea

Chipul ei se lumină din nou.

– Ah, da. Ați spus ceva în sensul ăsta. Dar nimeni nu are
motiv să tragă concluzia că v-ați oprit asupra mea.

– De ce nu?

Imogen se încruntă.

– Nu fi absurd, Colchester. Nimeni nu se așteaptă ca
dumneata să manifești un interes real în privința mea ca
viitoare soție. Nu vă faceți probleme, sir. Societatea va crede
exact ceea ce dorim noi să creadă. Și anume că doriți să puneți
mîna pe harta mea.

– Dacă spui dumneata. Conștient de prezența celor din
jur, Matthias zîmbi pentru a-și ascunde exasperarea. Bănuiesc
că nu am nici o speranță să te conving să renunți la acest
plan?

– Absolut nici una, *my lord*. Și să știți că sînt foarte
mulțumită de felul în care a început totul. Încercați să nu vă
temeți. Voi avea grijă să nu ajungeți în situații periculoase.

– Dacă nu există nici o cale să te determin să renunți,
am vreo șansă să te conving să mă lași pe mine să conduc
dansul?

– Ce-ați spus?

– Știu că este plictisitor și convențional, dar eu am învățat
că mie îmi revine rolul să conduc atunci cînd dansez cu o
doamnă.

– Ah! Imogen roşi ca focul. Iertaţi-mă, *my lord*, că mi-am pierdut îndemînarea. Am angajat un instructor trei ani. Un francez. Francezii sînt îndemînatici în asemenea treburi.

– Aşa am auzit şi eu. Cu coada ochiului, Matthias văzu pe Vanneck foindu-se şi privind-o pe Imogen cu interes nedisimulat.

– Philippe mi-a spus că am aptitudini naturale de conducător pe ringul de dans.

– Philippe?

– Philippe D'Artois, instructorul meu francez de dans, explică ea.

– Ah, da. Instructorul de dans.

Imogen coborî candid pleoapele.

– Philippe spunea că este foarte, foarte palpitant să simtă că doamna preia conducerea dansului.

– Nu mai spune?

Ea tuşi uşor.

– Spunea că înfierbîntă sîngele în vene. Ştiţi, francezii tind să fie foarte romantici.

– Într-adevăr.

Matthias simţi brusc o dorinţă arzătoare de a afla mai multe despre Imogen. Trebuia să găsească un loc unde să poată discuta liniştit, hotărî el. Poate în grădină.

Strîngînd-o ferm, reuşi să o oprească la marginea ringului.

– Te pot momi cu o gură de aer, domnişoară Waterstone?

Mulţumesc, dar acum nu simt nevoia să respir alt aer.

Păcat. O cuprinse ferm pe după umeri, forţînd-o să meargă în direcţia uşilor ce se deschideau spre grădină. Este foarte cald aici.

– Sincer, domnule, eu nu sînt deloc înfierbîntată.

– Dar eu sînt.

– Puţin?

– Cred că m-a înfierbîntat faptul că m-ai condus la dans. Mi s-a spus doar că asta înfierbîntă sîngele.

– Ah! Înţelese aluzia şi se întunecă la faţă. Într-adevăr. Acum înţeleg. Aerul răcoros este exact ce vă trebuie, domnule.

Matthias porni printre invitaţi, conducînd-o pe Imogen. Chiar înainte de a ajunge la uşă fu nevoit să o ia la stînga pentru a evita un grup de privitori curioşi. Schimbarea bruscă de direcţie a provocat un mic dezastru. Luată prin surprindere, Imogen s-a lovit de un valet care ducea o tavă cu pahare de şampanie.

Valetul a scos un strigăt de panică, tava i-a alunecat din mîini şi s-a oprit pe pardoseală. Paharele s-au spart, şampania a stropit rochiile doamnelor din apropierea incidentului.

Matthias văzu că una dintre doamne nu era alta decît Theodosia Slott. Cînd dădu cu ochii de el, femeia îl privi uluită, cu gura deschisă. Duse mîna la piept, consternată.

– *Colchester!* exclamă Theodosia, păli şi se prăbuşi într-un leşin graţios.

– Pe toţi dracii! exclamă Matthias.

Un murmur intens însoţea întreaga scenă. Domnii

priveau nedumeriți cînd la Theodosia prăbușiită, cî
Matthias și din nou la Theodosia. Cîteva doamne in
imediat în acțiune. Scoaseră sticluțele cu săruri, nu fără a
timp să arunce priviri delicios speriate către Matthias.

– Dacă mă gîndesc bine, domnișoară Waterston
Matthias tăcu cînd văzu că Imogen se lăsase în genunchi s
a-l ajuta pe valet să strîngă cioburile. O trase fără efor
picioare. Cred că ar trebui să plecăm, spuse el. Povestea
este pe cale să devină extrem de neplăcută. Hai să o găsim
mătușa ta și să chemăm trăsura.

– Dar abia am venit! Imogen privea peste umăr, în tim
ce Matthias o îndepărta hotărît de paharele sparte și de fem
leșinată. Cine este doamna aceea ciudată? Sînt convinsă c
leșinat la vederea dumneavoastră, domnule.

– Nefericita mea reputație are, din păcate, un asemen
efect asupra oamenilor.

5

Matthias se sprijini de trăsură exact în momentul în care valetul se pregătea să închidă portiera. O fixă pe Imogen în lumina lămpilor trăsurii cu o privire de om ilustrat.

– Vreau să stăm de vorbă, domnișoară Waterstone. Evident, acest lucru nu este posibil în seara asta. Aruncă o privire iritată peste umăr, către mulțimea de invitați care se înghesuiau pe treptele din față, unde oaspeții soseau și plecau într-o oarecare învălmășeală. Am să trec pe la dumneata mîine, la ora unsprezece. Ai grijă să fii acasă.

Imogen ridică din sprîncene, sesizînd aluzia lui tăioasă, dar își spuse că trebuie să i-o treacă cu vederea. Evident, seara fusese foarte agitată pentru el, deși, din punctul ei de vedere, lucrurile merseseră foarte bine.

– Vă voi aștepta cu nerăbdare, *my lord.*

Îi zîmbi încurajator, sperînd să-l mai calmeze, dar ochii lui se întunecară în chip de răspuns. Dădu din cap scurt, politicos, în semn de rămas-bun. Lumina lămpii reflecta șuvița argintie din părul lui.

– Vă urez amîndurora noapte bună. Făcu pas în
şi se îndepărtă. Valetul închise portiera.

Imogen îl văzu dispărînd în umbrele străz
spre intrarea impunătoare a casei. Pe trepte îşi Apoi
Vanneck. Privirile lor se întîlniră o clipă înainte cu ap
trăsurii să le despartă.

Imogen rămase nemişcată. Îl vedea pe Van ck pen
prima oară de la înmormîntarea prietenei sale.
viaţă necugetată îşi lăsaseră amprenta asupra rei ani
devenise încă şi mai rău.

– Trebuie să spun că nimic nu pare plictisitor
este de faţă Colchester. Horatia ridică lornionul unci
nepoata. Acelaşi lucru se poate spune şi despre îşi pri
mea. Am sentimentul că ne aşteaptă momente foarte, dr
aici. Dar nu părea deloc încîntată de perspectivă.

Imogen îl alungă pe Vanneck din minte.

– Cine este doamna care a leşinat la ve rea lui
Colchester?

– Are un efect ciudat asupra unor femei, nu-i a? Ma
întîi Bess, iar acum Theodosia Slott.

– Reacţia lui Bess a fost de înţeles în împrejurăr
Ea l-a luat drept fantomă sau vampir. Dar cum răm e date
această Theodosia Slott? Ea ce scuză are? îne cu

Horatia privi spre strada aglomerată.

– Este o poveste veche, la fel ca toate poveştile în l
cu Colchester. Nu ştiu cît anume este adevărat şi cît fi gătură

– Povesteşte-mi, mătuşă Horatia. iune.

Horatia o privi.

– Credeam că nu te interesează bîrfele legate de Excelența sa.

– Am început să mă întreb dacă nu ar fi mai înțelept să fiu mai bine informată. Este foarte greu să ştii cum să răspunzi într-o anumită situație cînd nu ştii ce se întîmplă de fapt.

– Înțeleg. Horatia se rezemă de perne cu o expresie gînditoare. Theodosia Slott a fost regina sezonului în care şi-a făcut intrarea în societate. A contractat o căsătorie excelentă cu domnul Harold Slott. Familia ei avea afaceri cu vapoare, ... Din cîte îmi amintesc, domnul Slott era ceva mai în vîrstă.

Imogen dădu semne de nerăbdare:

– Da, da. Te rog să continui. Ce s-a întîmplat?

– Nimic neobişnuit. Theodosia şi-a făcut datoria față de soțul ei. I-a dat un moştenitor. Apoi, pe neaşteptate, a avut o legătură cu un tînăr foarte frumos, pe nume Jonathan Exelby.

– Vrei să spui că Theodosia şi Exelby au fost amanți?

– Da. Exelby frecventa cele mai notorii localuri de jocuri de noroc. În mod deosebit la „Lost Soul“. De altfel, acest local era foarte popular printre tinerii din societate. Şi încă mai este. În orice caz, într-o noapte l-a întîlnit acolo pe Colchester şi cei doi au ajuns la o ceartă violentă. S-a stabilit un duel pentru zorii zilei următoare.

Imogen se îngrozi.

– Colchester s-a bătut în duel?

– Aşa se povesteşte. Horatia făcu un gest de îndoială. Nimeni nu va confirma vreodată cu certitudine. Duelul este ilegal. Părţile implicate nu discută niciodată astfel de probleme.

– Nu pot să cred! Imogen îşi simţea gura uscată.

Horatia ridică din umeri.

– Din cîte ştiu eu, Exelby nu a mai fost văzut niciodată după evenimentele din zorii acelei zile. Pur şi simplu a dispărut. Mort şi îngropat probabil într-un loc neştiut, aşa spun oamenii. Nu avea familie care să pună întrebări.

– Trebuie să mai existe ceva în legătură cu povestea asta.

– De fapt, există. Horatia începuse să se încălzească. Theodosia pretinde că, pentru a spori insulta, Colchester a apărut la uşa ei mai tîrziu, cerîndu-i anumite favoruri.

– *Poftim?*

– Colchester i-a spus, se pare, că ea a fost motivul duelului şi, cum el cîştigase, era normal să se aştepte că va lua locul amantului în patul ei. Ea susţine că l-a aruncat în stradă.

Vreme de o secundă, Imogen rămase fără grai. Cînd reuşi să se reculeagă, explodă:

– Revoltător!

– Te asigur că asta a fost delicatesa sezonului. Îmi amintesc bine pentru că scandalul a făcut să se uite pînă şi înspăimîntătoarea poveste a Demonilor Gemeni din Dunstoke Castle, care a fost pe buzele tuturor în anul acela.

Imogen rămăsese pe gînduri.

– Demonii Gemeni? repetă ea.

– Un frate şi o soră care au complotat să ardă o casă din [illegible]. S-a întîmplat la scurt timp după începerea sezonului, explică Horatia. Se pare că soţul vîrstnic al fetei se afla în pat. L-au făcut cenuşă. Demonii Gemeni au fugit, se spune, cu diamantele soţului.

– Au fost prinşi vreodată?

– Nu. Au dispărut împreună cu averea. Un timp, toată lumea s-a întrebat dacă nu vor reapărea în Londra cu gîndul de a seduce şi ucide vreun alt bătrîn bogat, dar ei nu s-au mai arătat niciodată. Fără îndoială că au fugit pe Continent. Oricum, aşa cum ţi-am spus, oamenii au uitat de Demonii Gemeni după povestea cu Colchester.

Imogen se încruntă.

– Colchester nu s-ar lăsa niciodată implicat în aşa ceva.

– Ei bine, el nu s-a ostenit niciodată nici să confirme, dar nici să infirme această poveste. Iar Theodosia încă îşi mai susţine varianta iniţială. După cum ai văzut, se străduieşte din plin să menţină drama în actualitate.

Imogen strîmbă din nas.

– Evident. A dat o reprezentaţie foarte elaborată în seara asta. Dar totul este prea ridicol ca să fie adevărat. Colchester nu s-ar avînta niciodată într-un duel, ca să nu mai vorbim de faptul că, după ce şi-ar ucide adversarul, i-ar seduce amanta bietului om!

– Nu ştii cum era Colchester pe vremea aceea, draga mea. Horatia făcu o pauză. La drept vorbind, nu-l cunoşti deloc nici cum este el astăzi.

– Dimpotrivă. Încep să cred că m-am acomodat cu el mai bine decît cu oricine din oraş.

Horatia nu-şi ascunse uimirea:

– De ce crezi asta?

– Avem foarte multe în comun, spuse Imogen. Şi, te asigur, el este mult prea sensibil pentru a-şi permite să se lase atras într-o ceartă stupidă pe seama unei femei ca Theodosia Slott. Nervii lui nu ar face niciodată faţă unei întîlniri violente. Mai mult, nu mi-l pot imagina nici un moment pe Colchester frecventînd astfel de localuri.

– Nu?

– Bineînţeles că nu, replică Imogen. El este un bărbat de mare sensibilitate şi cu un gust rafinat. Pur şi simplu nu este genul de om care să-şi piardă timpul la jocuri de noroc.

– Draga mea, Colchester era proprietarul localului.

Imogen nu va mai scăpa aşa de uşor data viitoare, îşi promise Matthias coborînd din trăsură. Urcă treptele casei sale cu un fel de îndîrjire. Va găsi mîine răspunsurile la întrebări, cînd se va duce la ea. Într-un fel sau altul, intenţiona să afle exact ce se întîmplase între Vanneck şi Imogen acum trei ani. Pentru moment, era înclinat să creadă că versiunea vehiculată în societate nu era tocmai corectă. Rareori era.

Ufton deschise uşa exact la momentul potrivit. Capul lui chel luci în lumina lămpilor de pe perete. Îl privi pe Matthias cu obişnuitul lui aer imperturbabil.

– Sper că aţi avut o seară plăcută, domnule.

Matthias îşi scoase mănuşile şi i le aruncă majordomului.

– Am avut o seară interesantă.

– Mă tem că va deveni chiar mai interesantă, *my lord.*

Matthias se opri la jumătatea holului, se întoarse puţin şi privi peste umăr. El şi Ufton se cunoşteau de multă vreme.

– Ce naiba vrei să spui?

– Aveţi un oaspete, *my lord.*

– La ora asta? Cine este? Felix? Plumer?

– Este... hmm... sora dumneavoastră, *my lord.* Şi însoţitoarea ei.

– Dacă îţi trece prin cap să faci vreo glumă, Ufton, dă-mi voie să-ţi spun că devii mai degrabă senil.

Ufton îşi înţepeni ofensat spinarea, jignit de moarte.

– Vă asigur, domnule, că nu glumesc. Eu nu glumesc niciodată. Ar trebui să ştiţi acest lucru. De altfel, mi-aţi spus de nenumărate ori că nu am deloc simţul umorului.

– Fir-ar să fie, omule! Eu nu am nici o soră... Matthias tăcu brusc. Îl privi încremenit pe Ufton. Pe toţi dracii! Doar nu vrei să spui că a venit sora mea vitregă?

– Lady Patricia Marshall, sir. Ochii lui Ufton exprimau o oarecare simpatie. Şi însoţitoarea ei, o anume domnişoară Grice. Trecînd apoi liniştit pe lîngă Matthias, majordomul deschise uşa bibliotecii.

Matthias îngheţă cînd privi în încăperea luminată de focul din cămin. Biblioteca era sanctuarul lui, locul său de reculegere, bîrlogul lui. Nimeni nu avea dreptul să intre aici fără să fie invitat de el personal.

Camera aceasta li se părea multora stranie şi apă... sufocată de ornamente zamariene şi obiecte exotice. Al... considerau fascinantă, iar altora le dădea fiorii. Pe Ma... nu-l interesau părerile vizitatorilor. Biblioteca fusese ... pentru a-i aminti de anticul Zamar.

De cîte ori păşea în această cameră, intra într-o altă lu... o lume în care trecutul dispărut îl învăluia, îl izola de pre... şi de viitor. Aici, printre fantomele anticilor, el putea ui... uneori de propriile fantome, de trecutul lui. Petrecea mul... ore de-a rîndul în această încăpere, preocupat să descifre... secretele lăsate de cei care locuiseră în misteriosul Zamar.

Cu ani în urmă, Matthias descoperise că dacă s... concentra suficient, încercînd să înţeleagă lumea zamariană... putea ignora nevoia nerostită care zăcea adînc în sufletul lui, sub gheaţa de la suprafaţă.

Această cameră era o replică perfectă a celei mai uluitoare decoperiri făcute de el, marea bibliotecă ascunsă în labirintul de sub ruinele oraşului dispărut. Ornamente grele din jad şi aur zamarian atîrnau din tavan. Podeaua era acoperită cu un covor de aceeaşi inspiraţie. Coloane preţioase, sculptate şi placate cu aur străjuiau pereţii, trimiţînd cu gîndul la colonadele antice.

Rafturile gemeau de cărţi de toate formatele. Greceşti, latineşti, unele dintre ele pline de texte foarte obscure. Tăbliţe inscripţionate şi documente scrise pe un material care semăna cu papirusul, dar care se dovedise mai rezistent decît acesta, se înghesuiau pe alte rafturi. Matthias scosese tăbliţele şi

...ile din secreta bibliotecă, păstrîndu-le ca pe nişte ... mai valoroase decît aurul şi pietrele preţioase. Într-adevăr, ...el, acestea aveau o mult mai mare valoare decît pietrele ...are după care tînjise Rutledge.

Între coloane, pereţii erau pictaţi cu scene din ruinele ...ului. Statui din piatră ale lui Zamaris şi Anizamara ... în colţuri opuse. Mobila era ornată cu scoici şi delfini, ... dominante în arta zamariană.

Matthias intră încet în camera luminată de flăcările din ...nului.

Două femei, una tînără şi alta de vîrstă mijlocie, şedeau ... pe canapeaua-delfin din faţa căminului. Şedeau vîrîte ... una într-alta, evident intimidate de atmosfera încăperii. Amîndouă erau îmbrăcate în rochii prăfuite de călătorie, ...înd un aer de tristeţe şi oboseală. Tresăriră la intrarea lui Matthias în bibliotecă, de parcă aşteptarea le pusese la şi mai grea încercare nervii. Cea tînără se întoarse spre Matthias cu o expresie neliniştită.

Matthias se trezi privind în ochii verzi-argintii, copia perfectă a ochilor săi. Ar fi arătat destul de drăguţă dacă nu ar fi fost atît de disperată, gîndi el nepăsător. Nasul clasic şi bărbia elegantă sugerau un rest de mîndrie sub atitudinea neliniştită. Părul ei era ceva mai deschis la culoare decît al lui – o nuanţă castaniu închisă, cu siguranţă moştenită de la mama ei. Era o tînără suplă şi graţioasă. Îl surprinse constatarea că rochia ei era oarecum modestă şi chiar uzată.

Aceasta era Patricia, sora lui vitregă pe care nu o întîlnise

niciodată, pe care nu dorise niciodată s-o cunoască. A[illegible]
era progenitura tatălui său, fiica cea iubită pe care şi-o [illegible]
pe care o adorase, o protejase; copilul a cărui mamă [illegible]
folosit drept pretext pentru a-l obliga s-o ia în căsăto[illegible]
Aceasta era fiica femeii care îşi jucase mai bine cărţile [illegible]
mama lui, gîndi Mathias. Fiica femeii perfecte.

Se opri în mijlocul încăperii.

– Bună seara. Eu sînt Colchester. Este destul de [illegible]
vă rog să mă scuzaţi. Pot să vă întreb ce vă aduce aici? [illegible]
străduia să vorbească pe un ton neutru. Era un truc vechi, [illegible]
care îl perfecţionase încă de pe la vreo douăzeci de ani [illegible]
care, cu vremea, devenise aproape un obicei. Îl ajuta să-[illegible]
ascundă foarte eficient emoţiile, îndoielile, speranţele. N[illegible]
cerea nimic şi nu promitea nimic.

Patricia rămăsese împietrită şi parcă fără grai în faţa
primirii lui îngheţate. Îl privea cu ochi mari, plini de spaimă,
pe punctul de a izbucni în lacrimi.

În cele din urmă, femeia mai în vîrstă, cu chipul marcat
de ani mulţi de resemnare şi amărăciune, se ridică şi îl privi
cu hotărîre.

– *My lord,* eu sînt domnişoara Grice, se prezentă ea.
Am însoţit-o pe sora dumneavoastră în această călătorie pînă
la Londra. Ea mi-a spus că îmi veţi rambursa cheltuielile şi
mă veţi plăti pentru serviciul făcut.

– Chiar aşa? Matthias traversă încăperea spre măsuţa cu
băuturi. Îşi turnă o porţie bună de brandy, apoi se întoarse: Şi
de ce nu vă plăteşte dumneaei? Avocaţii mei m-au informat

[illegible] testamentului tatălui meu, ea dispune de suficiente
[illegible] financiare.

[illegible] pot plăti pentru că nu am bani! izbucni Patricia.
[illegible] dată cînd soseşte renta mea trimestrială, unchiul
[illegible] şi o cheltuieşte pe cîini de vînătoare şi cai, la jocuri de
[illegible] Am fost nevoită să amanetez colierul mamei mele ca
[illegible] biletul de călătorie.

Matthias rămase cu paharul la jumătatea drumului.

– Unchiul dumitale? Îşi aminti că avocatul îi pomenise
[illegible] acestuia. Era o rudă din partea mamei ei. Se numeşte
[illegible] Poole?

– Da. El este tutorele moştenirii mele şi mi-o fură
[illegible]matic. Anul trecut, mama şi tata mi-au organizat prima
[illegible] în societate. Mama mi-a promis o ieşire şi în acest sezon,
[illegible] unchiul refuză să plătească cheltuielile. Înţeleg că nu vrea
[illegible] mă căsătoresc şi să mă scape din mînă. Atîta vreme cît sînt
obligată să trăiesc în casa lui, el are controlul asupra averii
mele. Am fost ca şi încarcerată la Devon de cînd au murit
părinţii mei.

– Încarcerată? Poate este cam exagerat, murmură
Matthias.

– Este adevărul-adevărat. Patricia scoase o batistă din
buzunar şi începu să plîngă încet. De cîte ori mă revolt faţă
de tratamentul la care sînt supusă, unchiul meu rîde. Spune
că merită aceşti bani pentru că el a fost singurul dispus să-mi
ofere un cămin după moartea părinţilor mei. Îmi repetă întruna
că dumneata nu vrei să ai de-a face cu mine. Ştiu că este

adevărat, *my lord*, dar acum mă las pur și simplu în [illegible] dumitale.

La vederea lacrimilor din ochii ei, amintiri de demult îi făcură loc în mintea lui Matthias. Ura lacrimile femeilor. [illegible] uitase niciodată clipele în care fusese nevoit să asiste la [illegible] de plîns ale mamei sale. Întotdeauna se simțise neajutorat, fără putința de a-i oferi vreun sprijin, dar în același timp plin de furie față de tatăl său care plecase și-l lăsase pe [illegible] facă față situației.

– Îi voi ruga pe avocații mei să controleze situația financiară. Luă o gură bună de brandy și așteptă să-i [illegible] căldura. S-ar putea rezolva ceva.

– Nu va fi de nici un folos, *my lord*. Vă implor, nu [illegible] trimiteți înapoi în casa unchiului meu. Patricia încleștă mîinile în poala rochiei. Nu știți cum este acolo. *Nu mă pot întoarce.* Mi-e frică, *my lord*.

– De ce anume, pentru Dumnezeu?! Matthias miji ochii pe măsură ce un gînd anume îi trecu prin minte. De unchiul dumitale?

Patricia clătină energic din cap.

– Nu, *my lord*. El nu mă ia în seamă. Îl interesează numai moștenirea mea. Dar acum două luni, vărul meu Nevil s-a întors acasă după ce a fost dat afară de la Oxford. Fata coborî privirea pe mîinile încleștate. El mă înspăimîntă, *my lord*. Mă urmărește pas cu pas.

Matthias se încruntă.

– Te urmărește? Ce naiba vrei să spui?

Domnișoara Grice tuși ușor, apoi îl fixă cu o privire de [illegible]

– Bănuiesc că vă puteți imagina, *my lord*. Sînteți un om [illegible] Gîndiți-vă. Un tînăr cu o reputație nu tocmai bună [illegible] în casă. Tînăra care locuiește în această casă nu [illegible] prea bine protejată în fața avansurilor lui. Sînt [illegible] că nu trebuie să intru în amănunte. Și eu m-am aflat [illegible] astfel de situație în tinerețe. Este foarte greu.

– Înțeleg. Matthias se sprijini de polița de marmură a căminului, încercînd să-și pună mintea la treabă. [illegible] și desigur și alte rude, Patricia, nu? Din partea mamei [illegible]?

– Nimeni nu vrea să mă primească, domnule.

Matthias începu să bată darabana cu degetele pe marmura rece.

– Se poate aranja ceva, zise el și o privi pe domnișoara Grice în speranța că-i va veni vreo idee.

– Lady Patricia mi-a spus că dumneavoastră sînteți fratele [illegible], *my lord*, zise domnișoara Grice, după care rezumă simplu întreaga situație: Cu siguranță că dumneavoastră îi puteți oferi un cămin respectabil. Privi în jur, nu tocmai convinsă de ceea ce spusese.

Matthias îi ghici gîndul de parcă l-ar fi rostit cu voce tare. Domnișoara Grice nu părea defel convinsă că acesta ar putea fi un cămin respectabil.

Patricia însă nici nu lua în seamă ambianța fantastică din încăpere. Îl privea pe Matthias cu un soi de speranță proprie oamenilor tineri.

– Vă rog, *my lord*. Fie-vă milă de mine! Vă implor, nu mă aruncați în stradă. Papa mi-a spus că îmi veți oferi un cămin dacă va deveni necesar.

– Pe toți dracii! exclamă Matthias.

– Un gentleman dorește să vă vadă, domnișoară Waterstone.

Imogen ridică iute privirea din paginile publicației *Zamarian Review* pe care o citea. Doamna Vine, menajera care făcea și oficiul de majordom, rămase în ușa salonului. Domnul era probabil Vanneck. Pesemne că zvonurile îi ajunseseră la ureche, așa cum sperase ea. Acum însă, pusă în fața faptului, simți că i se strecoară spaima în suflet. Își dori să-l fi avut pe Matthias alături.

Prostii, își zise în clipa următoare. Acesta era planul ei. Îl conducea și avea datoria să-l facă să funcționeze perfect. Matthias o avertizase că el nu este un om de acțiune. Lăsă încet revista din mînă.

– Poftește-l înăuntru, doamnă Vine. Și-apoi, te rog, anunț-o pe mătușa mea că avem oaspeți.

– Am înțeles, doamnă. Doamna Vine era o femeie înaltă, cu un aspect sever, de vîrstă incertă. Dădu din cap într-un fel de parcă sarcina de a conduce un musafir în salon era o mare ofensă.

Imogen gîndi că poziția doamnei Vine – de gazdă și menajeră – ar fi trebuit să-i ofere o percepție corectă a relației cu chiriașii săi.

Se auziră pași prin hol. Imogen își adună tot curajul. Această primă întîlnire cu Vanneck era crucială pentru succesul planului său. Trebuia să fie foarte înțeleaptă. Își dori din nou să-l fi avut alături pe Matthias. Poate că nu avea el o fire aventuroasă, dar era extrem de inteligent. Ar fi fost un aliat de nădejde într-o asemenea situație.

Doamna Vine reapăru în cadrul ușii, mai țîfnoasă ca niciodată.

– Domnul Alastair Drake, doamnă.

– *Alastair!* Imogen sări în picioare atît de brusc încît răsturnă ceașca de ceai. Din fericire, era goală și se opri legănîndu-se pe covor. Nu te așteptam! Se aplecă să ridice ceașca. Te rog să iei loc, zise ea așezîndu-se și reușind să-i zîmbească tînărului. O învăluiră amintiri din trecut.

– Bună ziua, Imogen. Un zîmbet șiret se contură pe buzele senzuale ale bărbatului. A trecut mult timp, nu-i așa?

– Da, într-adevăr. Îl privea cu atenție, încercînd să detecteze schimbările survenite în ultimii trei ani.

Părea că Alastair era chiar mai atrăgător decît și-l amintea. Socoti în gînd și aprecie că el avea aproape treizeci de ani. Experiența îl făcea să arate mai interesant. Părul castaniu deschis era tuns scurt, după ultima modă. Ochii albaștri mai reflectau încă un amestec de timiditate, de băiețel pierdut, cu aerul unui om de lume. Lucy îi spusese pe vremuri că aceasta era cea mai încîntătoare trăsătură a lui.

Alastair păși în încăpere.

– Iartă-mă că te iau prin surprindere. Așteptai probabil

vizita unei persoane mult mai interesante? Să zicem Colchester? Am auzit că aseară, la balul Blunt, te-a monopolizat.

– Nu fi ridicol. Imogen îl învălui în ceea ce spera să fie un zîmbet convingător. Am fost surprinsă pentru că menajera nu mi-a comunicat şi numele oaspetelui meu. Doreşti un ceai?

– Mulțumesc. Alastair o studia cu ochii mijiți. Înțeleg foarte bine că, după modul nefericit în care ne-am despărțit acum trei ani, nu ai motive să mă primeşti cu prea multă căldură.

– Prostii, domnule, sînt încîntată să te văd. Acum, că depăşise şocul inițial, Imogen era mulțumită că îşi simțea pulsul bătînd normal.

Lucy remarcase odată că Alastair era cumva bunul frate mai mare pe care şi l-ar fi dorit orice femeie. Totuşi, Imogen nu-l privise niciodată ca pe un frate. El intrase în cercul lui Lucy, acum trei ani, întîlnindu-se la o reuniune a Societății Zamariene. Cînd Imogen venise în vizită la Lucy, aceasta le făcuse cunoştință. După care, cei trei deveniseră nedespărțiți.

Alastair a fost acceptat inițial pentru că putea s-o însoțească în lume. Vanneck era rareori dispus să le scoată pe Lucy şi Imogen în societate. El prefera să-şi petreacă timpul la club sau cu amanta sa. Lucy i-a mărturisit la un moment dat lui Imogen că este uşurată la gîndul că soțul ei îşi petrece timpul cu o altă femeie. O îngrozeau nopțile cînd el apărea în dormitorul conjugal.

Imogen se simți năpădită de amintiri. Fusese o vreme

cînd crezuse că Alastair s-ar putea îndrăgosti de ea. O sărutase atît de delicat de parcă ar fi fost făcută dintr-o mătase fragilă. Fuseseră doar cîteva astfel de îmbrățişări, cele mai multe furate prin grădini ori în umbra teraselor, în timpul vreunui eveniment monden. Alastair nu fusese la fel de bun ca Philippe D'Artoiş, instructorul ei de dans, dar Philippe avea un atu – era francez. Bun, comparația nu mai avea acum nici un sens, gîndi ea. Amintirile firave ale sărutărilor celor doi bărbați fuseseră şterse cu cîteva zile în urmă de îmbrățişarea pătimaşă a lui Matthias.

Deşi nu reuşea să-şi amintească decît foarte vag sentimentele pe care le nutrise cîndva față de Alastair, nu putu să nu remarce că tînărul arăta foarte bine. Vesta lui albastră se potrivea perfect cu culoarea ochilor săi. Alastair fusese întotdeauna în pas cu moda.

– Nu mi-a venit să-mi cred urechilor cînd am auzit că eşti în oraş, Imogen, spuse Alastair luînd farfurioara cu ceaşca de ceai. Privirea lui era foarte elocventă. Îmi pare bine să te revăd, draga mea. Doamne, ce dor mi-a fost de tine!

– Nu mai spune!? Imogen îşi aminti brusc furia care îl cuprinsese în seara în care a găsit-o cu Vanneck. Nici nu s-a obosit să-i acorde şansa de a-i explica. Mie mi-a fost dor de Lucy.

– Ah, da, biata Lucy! Alastair clătină din cap. Ce poveste tristă... Mi-am amintit mereu ce clipe minunate am petrecut noi trei. Făcu o pauză plină de înțelesuri. Dar trebuie să mărturisesc că cele mai dragi amintiri ale mele sînt în legătură cu tine, Imogen.

– Chiar aşa? Imogen inspiră adînc. Atunci de ce nu mi-ai scris niciodată, domnule? Am sperat să primesc un semn de la tine după înmormîntarea lui Lucy. Credeam că sîntem măcar prieteni.

– Prieteni? Vocea lui se înăspri brusc. Noi am fost mai mult decît prieteni. Voi fi foarte cinstit cu tine, Imogen. După incidentul acela, nu am suportat să-mi redeschid rănile.

– Rănile? Ce răni?

– M-am simţit... jignit. Gura lui se crispă. Am fost zguduit, dacă vrei să ştii adevărul-adevărat. Mi-a trebuit foarte mult timp ca să-mi şterg din minte imaginea ta în braţele lui Vanneck.

– Nu eram în braţele lui! se răsti Imogen. Eu... Ah, gata, lasă. Acum totul a trecut şi cel mai bun lucru este să lăsăm lucrurile aşa cum sînt. Îmi dai voie să te întreb de ce ai venit astăzi aici?

– Nu este evident? Lăsă ceaşca din mînă şi se ridică. Am venit să te văd pentru că am aflat că eşti în oraş, iar cînd mi-am amintit ce-am simţit pentru tine, am înţeles că sentimentele mele nu au murit.

O apucă de mînă şi o trase în picioare.

– Alastair, te rog! Era atît de zguduită de declaraţia lui încît nu se putea gîndi la o modalitate elegantă de a-şi trage mîna din mîna lui.

– Trebuie să-ţi spun ceva. Ceva ce m-a măcinat timp de trei ani. Vreau să ştii că te iert pentru ceea ce s-a întîmplat în seara aceea îngrozitoare.

– Mă ierţi?! Îl fulgeră cu privirea. Ei bine, sînteţi foarte amabil, domnule, dar vă asigur că eu nu am nevoie de iertare.

– Nu trebuie să-mi explici, draga mea. Nu mai are nici o importanţă. Toată lumea ştie ce fel de om este Vanneck. A profitat de inocenţa şi naivitatea ta. Iar eu eram mult prea tînăr pe vremea aceea şi m-am lăsat influenţat de opiniile societăţii.

– Nu-ţi mai face probleme. Imogen îi puse mîinile pe umeri: Am înţeles perfect de ce ai crezut că eram amanta lui Vanneck. De altfel, orice gentleman în situaţia ta ar fi crezut tot ce poate fi mai rău.

– Am fost atît de şocat încît nu am mai putut gîndi limpede. Iar atunci cînd mi-am venit în fire, era prea tîrziu, Lucy murise, iar tu plecaseşi.

– Da, da, înţeleg. Se rezemă de umărul lui.

– Acum sîntem amîndoi mai maturi şi mai înţelepţi, draga mea. Oameni în toată firea care cunosc drumurile vieţii. Se aplecă să o sărute.

Imogen se feri şi se smuci din braţele lui.

– Vă rog să mă lăsaţi, domnule.

– Sînt sigur că nu ai uitat tot ce a fost între noi, nu? Îmbrăţişările calde? Discuţiile intime despre Zamar... Ochii tăi se luminau de pasiune cînd vorbeam despre anticul Zamar.

O umbră masivă, întunecată blocă intrarea în salon.

– Vă întrerup cumva? întrebă Matthias cu o voce care ar fi putut îngheţa şi focurile iadului.

– Ce naiba? Alastair se depărtă de Imogen făcînd un pas înapoi. *Colchester!*

Imogen se întoarse repede, îmbujorată, gîfîind.

– Vă rog să intrați, *my lord,* spuse ea pe un ton ferm. Domnul Drake tocmai pleca.

6

Ce căuta Drake aici? întrebă Matthias mult prea blînd, așezîndu-se pe fotoliul pe care îl eliberase Alastair.

– Este o veche cunoștință. Imogen întinse mîna după ceainic. Se simțea ușurată că Alastair plecase, dar nu era convinsă că îi va fi mult mai ușor cu Matthias. Nu părea prea bine dispus. Sîntem prieteni de acum trei ani.

– Prieten apropiat. Matthias o privi cu ochii goi.

– Al meu și al lui Lucy, sublinie ea.

– Parcă mătușa ta mi-a spus cîte ceva despre el.

– Vanneck nu se ostenea să-și însoțească soția la teatru sau la petreceri, iar lui Lucy și mie ne plăcea să mergem la astfel de evenimente.

– După ce a pus mîna pe ea, a ignorat-o, nu-i așa?

– Cred că ar fi fost în stare s-o încuie într-o cămară, împreună cu colecția lui, dacă așa ceva ar fi fost posibil. Lucy s-a alăturat Societății Zamariene numai din dorința de a-i face lui pe plac, dar el i-a luat în rîs această preocupare. Iar acolo l-a întîlnit ea pe Alastair.

– Apoi ți l-a prezentat ție, cred că așa mi-a spus d… Elibank, murmură Matthias.

– Da. Și, așa cum ți-am spus, noi trei eram de nedesp… Alastair era foarte galant. Îi plăcea să ne însoțească.

– Înțeleg. Matthias lăsă ceașca pe măsuță, apoi se re… confortabil de spătarul fotoliului. Întinse picioarele și contemplă pe Imogen cu o privire ermetică. Te rog să contin…

Fata îl privi cu răceală.

– Cu ce?

– Cu restul povestirii.

– Nu mai am nimic interesant de povestit, *my lord*. Noaptea trecută, Alastair a aflat că mă găsesc în oraș la deschiderea sezonului. A venit să mă vadă pentru a reînnoi prietenia noastră. Asta-i tot.

– Imogen, este adevărat că am petrecut ultimii cîțiva ani în Zamar, iar cînd m-am întors la Londra mi-am făcut un obicei din a evita ceea ce se numește în termeni atît de caraghioși societatea mondenă. Îi zîmbi. Dar nu sînt complet idiot. Cînd am intrat aici, tu erai în brațele lui Drake. Prin urmare, în mod inteligent, am dedus că povestea ta ascunde ceva mai mult.

– Ce anume? V-am spus că sîntem prieteni vechi.

– Am înțeles din cele ce mi-a spus mătușa ta că ai opinii excesiv de liberale în ceea ce privește relațiile dintre sexe. Dar cred că un asemenea mod de manifestare este cam deplasat, chiar și între vechi prieteni. Fiind cumva obligat să asist la scenă, cred că am dreptul la o explicație.

Imogen se încordă.

– Relația mea cu Alastair nu vă privește pe dumnea…, *my lord*. Nu are nici o legătură cu planul.

– Nu sînt de acord cu asta. Dacă tot trebuie să te ajut, … trebuie să fiu perfect informat.

– Calmați-vă, *my lord*. Vă voi ține la curent cu tot ceea … trebuie să știți.

– Este limpede că nu ai nici o idee despre cît de complicată poate deveni o asemenea situație, spuse Matthias. … lui Drake îi vine în minte să se implice în proiectul familiei?

Imogen îl privi uluită.

– De ce ar face asta?

– Poate decide că vrea pentru el Sigiliul Reginei.

Imogen pufni disprețuitor.

– Extrem de improbabil. Vă asigur că interesul lui Alastair pentru arta zamariană este absolut superficial. El este un diletant care ține pasul cu moda, nu un adevărat om de știință. Nici măcar nu colecționează obiecte de artă. Alastair nu va fi o problemă în ceea ce ne privește.

Matthias miji ochii.

– Atunci, poate că se gîndește că, pentru că s-a bucurat de o legătură intimă cu tine acum trei ani, ar fi plăcut, să zicem, să o reînnoiască.

– Nu intenționez să-i permit așa ceva, ripostă Imogen încruntată.

– Nu zău?

– Ce vrei să sugerezi, Colchester?

– Că ai face bine să te străduieşti să-l descurajezi pe Drake mult mai convingător decît te-am văzut eu acum cîteva minute.

– Dar de ce te preocupă atît de mult acest subiect? întrebă Imogen. Nu te priveşte deloc, te asigur. Mă voi ocupa de Alastair.

Matthias bătea din degete pe braţul fotoliului. Părea să caute un alt mod de abordare a subiectului.

– Imogen, trebuie să insist. Între noi trebuie să fie o sinceritate totală atunci cînd există posibilitatea ca unele lucruri să aibă o atingere cu afurisitul ăla de plan al tău.

– Nu este un afurisit de plan! Este chiar foarte inteligent.

– Este o nebunie, iar dacă voi participa în vreun fel, voi pretinde să fii sinceră cu mine. Măcar atît îmi datorezi în schimbul participării mele. Există multe riscuri. Şi foarte serioase.

În sfîrşit, începea să înţeleagă. Îi aruncă o privire nemulţumită şi se ghemui în colţul canapelei.

– Aşadar, am ajuns la esenţa problemei. Eşti din nou foarte neliniştit.

– Am putea spune şi aşa.

– Nici o ofensă, *my lord*, dar este o adevărată nenorocire că nu ai mai mult curaj.

– Mă consolez la gîndul că toţi avem puterile şi slăbiciunile noastre. Poate că în cele din urmă mă voi dovedi folositor.

– Hmm. Îi studie printre gene. Avea momente cînd o obseda gîndul că Matthias o considera amuzantă. Foarte bine, dacă asta te mai linişteşte, îţi voi povesti despre legătura mea cu Alastair Drake.

– Mă îndoiesc că explicaţiile tale mă vor linişti, dar cred că este bine să aud ce-mi vei spune.

– Ca să scurtăm vorba, Alastair a fost gentlemanul care m-a descoperit în cameră cu Vanneck acum trei ani.

– Atîta lucru mi-a spus şi mătuşa ta.

– Atunci de ce naiba mai pui întrebările astea prosteşti? se răsti ea.

– Vreau să aud şi versiunea ta.

Imogen era furioasă.

– Alastair m-a văzut într-o situaţie compromiţătoare şi a gîndit tot ce putea fi mai rău. Asta-i tot!

Matthias îşi contemplă ceaşca de ceai ca şi cum ar fi fost o relicvă zamariană foarte interesantă.

– Unui bărbat i se pot ierta anumite presupuneri atunci cînd descoperă un cuplu într-un dormitor.

– Pe toţi dracii! Nu eram în pat cu Vanneck! explodă Imogen. Eram în cameră cu el. Este o mare diferenţă, domnule!

Matthias ridică privirea.

– Oare?

– Bineînţeles! Totul a fost o cumplită neînţelegere. Sau cel puţin aşa am crezut atunci. Imogen îşi muşcă buza de jos sub imperiul amintirilor. Apoi a murit Lucy. S-a vorbit despre

un bilet scris de ea. Oamenii au spus că şi-a luat viaţa p... că a fost înşelată de soţul ei cu cea mai bună prietenă ... vreme, totul a fost o adevărată cloacă.

– Fără îndoială.

Imogen sări în picioare, îşi încleştă mîinile la spate ... începu să măsoare camera în lung şi-n lat.

– După ce am fost din nou în stare să gîndesc limpede, mi-a trecut prin minte că Vanneck m-a chemat, poate, în dormitorul acela, în noaptea aceea, ştiind că vom fi descoperiţi.

– Aşa încît, după moartea lui Lucy, zvonurile de... trădare şi sinucidere să mascheze adevărul? Mi se pare ... exagerat, Imogen.

– Trebuie să recunoşti că există o anumită logică. Vanneck este un bărbat inteligent. Nu şi-ar fi permis ca cineva să poată bănui o crimă. Dorea ca moartea lui Lucy să pară o sinucidere. Asta însemna că el trebuia să aducă în prim-plan un motiv plauzibil care să justifice sinuciderea.

– De ce te-ai dus în dormitor să te întîlneşti cu el? ... întrebă Matthias.

– Nu aveam de gînd să mă duc. Am făcut-o pentru că am primit un bilet prin care mi se cerea să urc degrabă în dormitorul acela.

– Cine ţi-a trimis biletul?

– Lucy. Cel puţin aşa am crezut atunci. Acum cred că Vanneck a scris biletul şi l-a semnat cu numele ei. Cînd am intrat în cameră, l-am văzut pe el. Era... Se întrerupse, roşind de furie.

– Cum era?

Imogen tuşi stingherită.

– Parţial dezbrăcat, dacă chiar vrei să ştii. Îşi scosese haina şi cizmele şi tocmai îşi lăsa bretelele pantalonilor cînd am intrat eu.

Matthias lăsă cu mare grijă farfurioara cu ceaşca pe ...

– Înţeleg.

– Cînd m-a văzut, s-a prefăcut uimit. Tot atît de mult cît eram şi eu. M-am întors imediat ca să ies din cameră, dar în clipa aceea Alastair şi prietenul lui veneau pe culoar. Au trecut pe lîngă uşa deschisă a dormitorului şi ne-au văzut pe Vanneck şi pe mine înăuntru.

– După care au dat fuga la club ca să-şi informeze amicii că Vanneck te-a sedus? întrebă Matthias sec.

– Alastair nu a făcut aşa ceva! replică Imogen furioasă. El este un gentleman. Dar însoţitorul lui nu a fost la fel de discret. Normal, Alastair a făcut tot posibilul să-mi apere reputaţia.

– Normal.

Imogen îi aruncă o privire pătrunzătoare, neştiind cum să interpreteze tonul lui. Îşi bătea joc de ea? Hotărî să-l ignore.

– Dar a fost imposibil de oprit bîrfa, mai ales după moartea lui Lucy.

– Spune-mi, Imogen, i-ai explicat situaţia lui Drake?

Imogen se opri în faţa ferestrei, privind gînditoare în stradă.

– La vremea respectivă, Alastair a fost foa
Chiar șocat de ceea ce văzuse. S-a grăbit să dis
ca eu să-i pot spune adevărul. Iar mai tîrziu nu
ocazia.

– Înțeleg. Înseamnă că Drake nu l-a în
Vanneck, nu?

Imogen roși.

– Bineînțeles că nu. Duelul era exclus. Și n
permis așa ceva.

Matthias nu zise nimic.

– Nici nu ar fi fost de vreun folos, contin
liniștită. Așa cum mi-au spus părinții mei, societatea
nu este interesată decît de aparențe, nicidecum de
tocmai de aceea i-a fost atît de ușor lui Vanneck
atunci cînd a omorît-o pe Lucy. Le-a servit
sinuciderii, iar toți l-au crezut.

Matthias ezită.

– Poate că ar fi timpul să abordăm subiecte ma
tive.

– Foarte adevărat, domnule. Ușurată de propu
Imogen se depărtă de fereastră și se așeză țeapănă pe

Atunci apăru și Horatia în pragul ușii. Îl privi
pe Matthias.

– Ce înseamnă asta? Nu am știut că ai un oaspete
neapărat să stau de vorbă cu menajera noastră. Nu m
atunci cînd sosește cineva.

– Imogen și cu mine nu făceam decît să discută

Matthias, ridicîndu-se s-o salute pe Horatia.

Și îi întinse mîna lui Matthias. Planul acesta al
mă neliniștește cumplit.

o adevărată ușurare să aflu că nu sînt singurul
Matthias îi aruncă o scurtă privire lui Imogen. Cei
nervii suficient de tari trebuie să-și mobilizeze toate

Imogen îi fixă pe amîndoi cu o privire plină de reproș.

va fi foarte bine. Situația este sub control.

putem decît să sperăm, zise el și se așeză. Dar așa
lucrurile, eu am acum o altă problemă.

Imogen se încruntă.

s-a întîmplat?

M-am trezit cu sora mea vitregă la ușă. Mi-a spus că
să se ducă în altă parte și trebuie să locuiască la

Imogen clipi des.

Nu știam că ai o soră.

Ochii lui Matthias se goliră de expresie.

Tata s-a recăsătorit după moartea mamei. Patricia este
din a doua căsătorie. Să spun drept, nici nu știu ce să
A venit însoțită de o femeie, dar aceasta nu a mai
rămîne.

Cîți ani are Patricia? întrebă Imogen.

Nouăsprezece.

A împlinit vîrsta cînd poate participa la sezonul
constată Horatia.

Și cum Dumnezeu aș putea eu să-i organizez

participarea la sezon? bombăni Matthias. O domnișoară aruncată în lume are nevoie de rochii, de invitații serioase, de o însoțitoare și Dumnezeu știe de mai ce altceva!

– Liniștește-te, Colchester, zise Imogen. Mătușa Horatia este expertă în astfel de probleme. I-o vom da pe Patricia în grijă.

Privirea lui Matthias alunecă de la Imogen la Horatia. Se vedea bine că se simte ușurat.

– Ar însemna să cer foarte mult.

– Prostii. Imogen se uită la Horatia. Ei bine, mătușă? Te tentează să însoțești o tînără lady în societate pe perioada sezonului?

– Ar fi foarte plăcut, răspunse Horatia înveselită. Nimic nu-mi face mai mare plăcere decît să comand nenumărate toalete frumoase și să trimit facturile altcuiva.

Se pot spune multe despre o femeie care își asumă o asemenea sarcină, își zise Matthias după trei zile, intrînd în clubul său. Într-o clipită, Imogen a trecut la comanda presantei probleme a Patriciei. Cu puțin noroc, o va putea căsători pe sora lui la sfîrșitul acestui sezon, îndeplinind astfel promisiunea făcută tatălui său.

Făcuse promisiunea chiar aici, în acest club, își aminti el, înmînînd pălăria și mănușile majordomului. În urmă cu doi ani, Thomas îl încolțise în salonul pentru cafea. Poate că avea presimțirea morții sale iminente, gîndi Matthias.

– Vreau să stau de vorbă cu tine, îi spusese Thomas și se așezase în fața lui.

– Bineînțeles, domnule. Matthias avea grijă să păstreze un ton cît mai neutru, rece, dar extrem de politicos atunci cînd vorbea cu tatăl său. S-a întîmplat ceva?

– Mă îngrijorează viitorul.

– Oare nu ne îngrijorează pe toți? Am descoperit că cel mai bine este să-l ignori.

– Am observat. Pe toți dracii! Atitudinea asta iresponsabilă nu te onorează. Nu ai provocat decît scandaluri de cînd te-ai întors de la universitate. Thomas își sprijini coatele pe brațele fotoliului, își propti bine palmele și făcu un efort să-și controleze mînia. Dar nu despre asta doresc să discutăm. Mă străduiesc să strîng bani pentru Patricia în eventualitatea că s-ar întîmpla ceva cu soția mea și cu mine.

– Cred că avocații se ocupă de obicei de astfel de treburi.

– Am rezolvat deja partea financiară. Patricia are rezerve suficiente ce-i vor reveni pe baza testamentului meu. Dar pe mama ei și pe mine ne preocupă fericirea ei.

– Ah, da, fericirea.

Thomas se încruntă.

– Nu este chiar atît de ușor să i-o asiguri cuiva.

– Am observat și eu acest lucru, domnule.

Gura lui Thomas făcu o strîmbătură de nemulțumire.

– Dacă se întîmplă ceva cu Charlotte și cu mine, am aranjat ca Patricia să locuiască la o rudă din partea lui Charlotte.

– Și?

Thomas îl înfruntă:

– Dacă acest aranjament nu va fi bun, din orice motiv,

vreau să-mi dai cuvîntul că vei avea grijă de Patricia.

Matthias încremeni.

– Ce-mi ceri să fac?!

– Să-ți faci datoria. Obosit, Thomas închisese ochii, apoi îl fixă pe Matthias: Dumnezeu știe că tu ți-ai bătut joc de responsabilitatea ta ca moștenitor aproape întreaga ta viață ca adult, pînă acum, dar de data asta nu mai scapi. Patricia este sora ta. Vei avea grijă de ea dacă se întîmplă ceva cu mine. Ai înțeles? Vreau să juri.

– Ce te face să crezi că te poți baza pe cuvîntul meu?

– Ți-ai dezonorat familia atunci cînd ai înființat localul acela pentru jocuri de noroc. Ai pornit în căutarea Zamarului în loc să faci o căsătorie potrivită și să-mi dăruiești un nepot care să-mi ducă titlul mai departe. Unii te suspectează că ai fi răspunzător de moartea lui Rutledge. Se zvonește că ai ucis un bărbat în duel din cauza unei femei căsătorite. Thomas strînse pumnii pe brațele fotoliului. Dar se mai spune că nu ți-ai încălcat niciodată o promisiune. Iar eu vreau să-mi dai cuvîntul tău.

Matthias îl privi o vreme, apoi spuse:

– Știu cît de greu trebuie să vă fi fost, domnule, să faceți acest pas. Probabil că o iubiți foarte mult pe Patricia.

– Ea și mama ei sînt lumina ochilor mei.

– Iar cînd vă uitați la mine, probabil că vedeți bezna în care v-a cufundat căsătoria cu mama mea, concluzionă el cu glas moale.

Thomas se încordă. Ochii lui fixară șuvița argintie din părul lui Matthias, identică cu cea care îl marca și pe el.

– Dumnezeu mi-e martor: de fiecare dată cînd mă uit la tine, îl văd pe fiul și moștenitorul meu.

Matthias zîmbi amuzat:

– Cît de neplăcut trebuie să fie pentru dumneavoastră, domnule.

– Nu ai făcut nimic ca să fie mai plăcut. Furia lui Thomas se topi, lăsînd loc oboselii. N-ai să crezi ce am să-ți spun, după tot ce s-a întîmplat între noi, dar regret că tu și cu mine nu am petrecut mai mult timp împreună cînd erai mai tînăr. Poate aș fi reușit să-ți insuflu un mai puternic sentiment al datoriei.

Matthias nu spuse nimic.

Thomas îl privi cu o intensitate aproape palpabilă.

– Am cuvîntul tău că vei avea grijă de Patricia dacă mi se întîmplă ceva?

– Da. Matthias luă apoi ziarul pe care îl citea la venirea tatălui său.

Thomas se încruntă:

– Numai atît ai de spus?

– V-am dat cuvîntul meu în legătură cu Patricia. Mai doriți ceva de la mine, domnule?

– Nu. Thomas se ridică greoi în picioare. Nu. Nu mai doresc nimic. Ezită apoi. Nu-i adevărat. Ar mai fi ceva.

– Ce anume, domnule?

– Ai de gînd să te însori? Sau te vei răzbuna pe mine lăsînd să moară numele nostru?

– De ce aș vrea să mă răzbun?

– Fir-ar să fie! Știm amîndoi că mă condamni pe mine pentru nefericirea mamei tale. Dar acum ești destul de copt